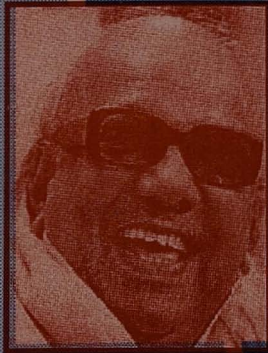

திருவள்ளூர் ஆண்டு 2037

செந்தமிழ்

தங்கள் இதழ்

தொகுதி : 100 பகுதி : 06 சூன் 2006

தமிழ்ச் சங்கம் வருக
தமிழ் தழைக்க வருக

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.

சூன்-06

தமிழ்ச் சங்க ஓட்சிக் குழு

முகவை மன்னர் திரு. நா.குமரன் சேதுபதி	தலைவர்
திருமதி இராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	துணைத்தலைவர்
திரு. இரா. அழகுமலை எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,	செயலாளர்
திரு. மா. சங்கரபாண்டியன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திரு. டாக்டர் ந.சேதுராமன் M.S., M.Ch., M.N.M.S. (Uro) F.I.C.S.,	உறுப்பினர்
திரு. ச.பரங்குன்றம் பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. இரா.குருசாமி பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. க.முத்தையா பசும்பொன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திரு. இரா.கண்ணன்	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச. கார்த்திகேய பாலாஜி பி.இ.,	உறுப்பினர்
திரு. எஸ்.எம்.நாகராசன் பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. பி.வீரணன்	உறுப்பினர்

கல்லூரிக் குழு

டாக்டர் திரு.ந.சேதுராமன், M.S.,M.Ch.(URO),M.N.M.S.(URO),FICS.,	தலைவர்
திரு. மா. சங்கரபாண்டியன், பி.ஏ.பி.எல்.,	செயலாளர்
திரு. இரா. அழகுமலை, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,	உறுப்பினர்
திருமதி இராணி இலட்சுமி நாச்சியார்	உறுப்பினர்
திரு. ச.பரங்குன்றம், பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. இரா.குருசாமி, பி.ஏ.,	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச.கார்த்திகேய பாலாஜி, பி.இ.,	உறுப்பினர்
திரு. க.முத்தையா பசும்பொன் பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
திருமதி வாசுகி ராஜா எம்.எல்.சி., எம்.ஃபில்.,	உறுப்பினர்
இராஜா. திரு. முருகதாஸ் தீர்த்தபதி	உறுப்பினர்
திரு. இரா.கண்ணன்	உறுப்பினர்
திரு. மா.ச.மாரியப்ப முரளி பி.ஏ., பி.எல்.,	உறுப்பினர்
டாக்டர் திரு. க சின்னப்பா பி.எச்.டி., முதல்வர்	உறுப்பினர்
டாக்டர் திருமதி. வீ.காந்திமதி பி.எச்.டி., இணைப்பேராசிரியை	உறுப்பினர்
டாக்டர் திருமதி. செ.தனலெட்சுமி பி.எச்.டி., இணைப்பேராசிரியை	உறுப்பினர்
பல்கலைக்கழக உறுப்பினர்	உறுப்பினர்

செந்தமிழ்

(தோற்றம் 1903)

தொகுதி : 100
பகுதி : 06
சூன் 2006

திங்கள் இதழ்
திருவள்ளூர் ஆண்டு 2037

இதழ்க் கட்டணம்	உள்நாடு	வெளிநாடு
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ. 60	ரூ. 600
புரவலர் கட்டணம்	ரூ. 1000	ரூ. 2000
தனி இதழ்க் கட்டணம்	ரூ. 6	ரூ.

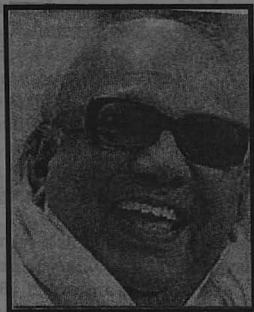
ஆசிரியர் இரா. அழகுமலை எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
செயலாளர் - மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

பதிப்பாசிரியர் இரா. சதாசிவம் எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை-1.

பொருளடக்கம்

வாழ்க கலைஞர்	587
இதழ்மணம்	589
சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியாரின் எழுத்திலக்கணம்	590
பெ. சுயம்பு	
வள்ளுவர் கண்ட சமுதாய நீதி	596
முனைவர் சுப. அண்ணாமலை	
நூற்றாண்டு காணும் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம்	599
புலவர் சி. பாண்டிரங்கன்	
மகாவித்துவானும் கலைஞரும்	602
தோற்றம் பாட்டு அல்லது நல்லம்மா பாடல்கள் ஓர் அறிமுகம்	604
கோ. வெ. கீதா,	
பாரதிதாசனும் இதழ்களும்	611
முனைவர் நெல்லை ந. சொக்கலிங்கம்	

கலைஞர் வாழ்க

தமிழ்ப்புயல் மழை 1950களில் ஆற்று வெள்ளமெனத் தமிழ்நாட்டுத் தெருவெங்கும் பெருகி ஓடியது. பராசக்தி திரைப்படம் வெளிவந்தது. தமிழ் மக்கள் சிந்தனையில், பேச்சில், எழுத்தில் ஒரு மாற்றம்; தெருவெங்கும் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தமிழ் உலகுக்கு ஆற்றிய பணி பல் திறப்பட்டதாகும். திரை உலகில் கொடிகட்டிப் பறந்தது போல தமிழ் நாட்டு மேடைகளில் அவருடைய பேச்சுக்கு ஒரு வீச்சுண்டு. மாற்றாரும் அவருடைய பேச்சில் இரட்டைப் பொருள் தொனிப்பதைக் கண்டு மனமாச்சரியம் நீங்கி நகைச் சுவையில் சிக்கித் திணறிச் சிரித்து மகிழ்வார். தமிழகத்து மேடைப் பேச்சு நடையில் புதிய மாற்றம் நிகழ்ந்தது. இளைஞர்கள் அவருடைய நடை சிம்மநடை என உணர்ந்து போற்றினர். நாநலமென்னும் நலன் உடைமையோடு அன்பும் பணிவும் இன்சொல்லும் வாழ்வுப் பாதையாகக் கொண்டவர் கலைஞர்; நயனுடை மூதறிஞர்; அதனால் உலகம் அவர் சொல்வழி நிற்கிறது. அப்பெரியார் பெரியாரின் பாசறையில் வளர்ந்துதெளிந்ததால், கல்வி அறியாத மக்கள்பால் எல்லையற்ற பாசம் காட்டினார்.

இந்தியத் திருநாட்டில் வேறு எந்த மாநிலமும் அடையாத வளர்ச்சியைப் பின்தங்கிய இனத்தவர் தமிழ் மாநிலத்தில் அடைந்ததற்குக் கலைஞரின் ஒப்புயர்வற்ற தலைமையே காரணம்.

தமிழுக்குச் செம்மொழி என்னும் சிறப்பினை மத்திய அரசு அளித்தமைக்குத் தலைவர் கலைஞர் அவர்களே முழுமுதற்காரணம்.

பள்ளிப் பருவத்தில் கலைஞர் திருவாரூர் உயர்நிலைப் பள்ளியில் மகாவித்வான் ச.தண்டபாணி தேசிகரிடம் பாடம் பயின்றவர். வகுப்பறையில் கல்வி கேள்விகளில் நாட்டம் செலுத்தினார். வெளியே மேடைகளில் தமிழ் முழுக்கம் செய்தார். இலக்கண இலக்கியப்பயிற்சியால் பிற்காலத்தில் டாக்டர் கலைஞர் சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் போன்ற அரிய நூல்களுக்குக் காலத்திற்கு ஏற்ற இளைய தலைமுறை கற்றுப் பயன்படும் வண்ணம் அழகுத் தமிழில் நெஞ்சில் நிற்கும் கவிதைகளாக நூல்பல யாத்துத் தந்தார்.

நயத்தகு மாமணிதர் ஐந்தாம் முறையாகத் தமிழகத்தின் முதல்வராகப் பணியாற்றும் பெரிய பொறுப்பினை தமிழ் மக்கள் அளித்துப் போற்றியுள்ளனர். அவருடைய 83-ஆம் அகவை இச்சூன் திங்கள் 3ஆம் நாள் தமிழகம் எங்கும் பிறந்த நாள் விழாக் காண்கிறது. மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கம் கடந்த நூறு ஆண்டுகளில் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஒரு முத்திரை பதித்துள்ளது. அவர்கள் 96இல் முதலமைச்சராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வளர்ச்சி கருதி பெருநிதி வழங்கினார்கள். அந்நிதி இன்று தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கின்ற சிறந்த நூலகமாக மதுரையின் மையப் பகுதியில் கலைஞரின் புகழ் பரப்பி நிற்கின்றது.

அப்பெரியார் மீண்டும் அரியணை ஏறியுள்ள இத்தருணத்தில் பெருநிதி வழங்கி மதுரை தமிழ்ச் சங்கத்தின் வளர்ச்சியில் புதிய அத்தியாயம் ஒன்றை தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்று தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதல் தொண்டர் தலைவர் முகவை மன்னர், செயலர் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர் ஊழியர் அனைவரும் பணிவுடன் வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

தமிழகத்தைத் தமிழாய்ந்த தலைமகன் ஆளுகின்ற இந்நாளில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பெரு நிதிக்குவை பெற்றுத் தமிழ் மணம் பரப்ப வேண்டுவதும் ஒரு பெருமிதமேயாகும்.

பல்லாண்டு வாழ்க டாக்டர் கலைஞர்!
வளர்க் அவர் தமிழ்ப் பணி!!

என வாழ்த்தி வணங்குவோம்.

இதழ் மணம்

கலைஞர் வருக

தமிழ்க் கலைஞர் போற்றி;
தமிழ் முதல்வர் போற்றி;
தமிழ்ச் சங்கம் போற்றி;
தமிழ்ச் செம்மால் போற்றி;

இளஞாயிறு நிறம் பெறுக
விளங்குகொளி தமிழ் பெறுக

வளர்தமிழ் நீ; வாழ்க பல்லாண்டு;
வளம் பெற நீ வாழ்க பல்லாண்டு

தமிழ் நெஞ்சம் நிறைந்த தலைவர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் ஐந்தாம் முறையாகத் தமிழக முதல்வர் பொறுப்பேற்றுள்ளார். தகைமை சால் மூதறிஞர் முதல்வர் அவர்கள் 83ஆம் பிறந்தநாள் விழாக் காண்கிறார். அப்பெரியார் நிறைந்த வாழ்நாளும் நலவாழ்வும் பெற்றுத்தமிழர்க்கும் தமிழுக்கும் இந்தியத் திருநாட்டிற்கும் நன்றாற்றிட வாழ்த்துவோம். கடைக்கோடியில் உள்ள குடிமகனும் கடைத்தேறும் வண்ணம் நல்லாட்சி நடத்த வாழ்த்துவோம். தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் காண்போம்.

இப்பெருமகனார் ஆட்சியில் தமிழ்ப் பணியாற்றும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பெருநிதிக்குவை பெற்று செந்தமிழ்ப் பணியாற்றவும் முதல்வர் பெருமகனார் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு வருகை தந்து சிறப்பிக்கவும் வாழ்த்துவோம்.

இவ்விதழில் பேராசிரியர் பெ. சுயம்பு, தொல்காப்பிய எழுத்திலக்கணத்திற்குச் சுப்பிரமணிய சாத்திரி வரைந்துள்ள உரையைத் திறனாய்வு செய்துள்ளார். தமிழ் எழுத்தொலியை வடவொலியோடு ஒப்பிட்டுத் தொல்காப்பிய எழுத்திலக்கணத்தைச்

சிந்தித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பண்டை உரையாசிரியர்களிடமிருந்து சாத்திரியார் வேறுபடுமிடங்களைப் பேராசிரியர் சுயம்பு சுட்டிக் காட்டியிருப்பது ஆய்வு மாணவர்களுக்குச் சிந்தனை விருந்தாகும்.

திருவனந்தபுரத்திலிருந்து ஆய்வறிஞர் கோ.வெ. கீதா அவர்கள் மலையாள நாட்டில் வழங்கும் தோற்றம் பாட்டு குறித்து ஆய்வுமேற் கொண்டுள்ளார். கோவலன் தோற்றம் அல்லது மறுபிறவி குறித்த தமிழ்ப் பாடல்களை நாந்துனி, குழிதாளம் ஆகிய இசைக் கருவிகளோடு விழாக் காலங்களில் பாடி மகிழ்கின்ற வழக்கத்தையும் வடமொழிச் செல்வாக்கால் இக்காலத்தில் தமிழ் வழக்கு மறைந்து வருவதையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது சிந்தனைக் குரியதாகும். தமிழ்க் காப்பு முயற்சி இத்துறையுள்ளும் தேவை என்பதைக் கட்டுரை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகிறார்.

முனைவர் பேராசிரியர் நெல்லை ந. சொக்கலிங்கம் அவர்கள் பாரதிதாசனின் இதழ்முயற்சிகள் குறித்த கட்டுரை சென்ற இதழில் வெளிவந்ததன் தொடர்ச்சி இவ்விதழில் இடம்பெறுகிறது. இதழ் நடத்துவதன் அருமைப் பாட்டை ஓர்ந்து உணர்க.

இவ்விதழ் மாண்புமிகு கலைஞர் டாக்டர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் வாழ்த்திதழாக வெளி வருகின்றது. மூதறிஞர் கலைஞர் முத்தமிழுக்கும் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் கடந்த அறுபது ஆண்டுகள் ஆற்றிய பணியை நன்றியோடு நினைவு கூர்கிறோம். அப்பெருமகனார் நெடிது வாழ்ந்து தமிழ்த் தாய்க்கு நன்றாற்ற வாழ்த்துவோம்.

கப்பிரமணிய சாத்திரியாரின் எழுத்திலக்கணம்

வெ.சுயம்பு

தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்
ஆதித்தனார் கல்லூரி, திருச்செந்தூர்.

சாத்திரியாரின் உரை

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை விளக்கம் எழுதியவர்களுள் பி.சா. கப்பிரமணிய சாத்திரியார் குறிக்கத்தக்கவர். இவர் தமிழிலும் வடமொழியிலும் வல்லவர்; இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்களின் கருத்துக்களைத் துல்லியமாகப் பயின்று, அவற்றிலுள்ள நிறை, குறைகளைத் துணிவாக எடுத்துரைக்க வல்லவர்; தாமோதரம்பிள்ளை, கணேசய்யர் போன்ற அறிஞர்களின் பதிப்புகளைக் கற்றுத் துறை போயவர்.

சாத்திரியார் தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதப்பட்ட முந்தைய உரைகளுள் இடம்பெற்றுள்ள சில குறைகளைக் களையும் பொருட்டுத் தாமும் உரைவிளக்கம் எழுதினார். அவ்விளக்கம் முந்தைய தமிழறிஞர்களின் கருத்துக்குப் புதிய மெருகூட்டுவதாகப் புதிய செய்திகள் பலவற்றைக் கொண்டது; பின்னாளைய இலக்கண ஆர்வலர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்கும் சிறந்த இனிய விருந்தாகக் காணப்படுகிறது.

சாத்திரியார் எழுத்ததிகாரத்திற்கு எழுதியுள்ள இலக்கணச் செய்திகளுள் சில இங்குக் கூறப்படுகின்றன.

எழுத்தின் வரைவிலக்கணம்

'எழுத்து' என்னும் சொல்லை வரியெழுத்து என்னும் பொருளில் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது என்றும், ஒலியெழுத்து என்னும் பொருளில் குறிப்பிடுகிறது என்றும் அறிஞர்கள் வேறுபடுகின்றனர். இக்கருத்து வேறுபாட்டிற்குத் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அகச்சான்றுகளின் அடிப்படையில் சாத்திரியார் தீர்வு கூறுகிறார்.

இச்சூத்திரத்துள் (எழுத்தெனப் படுப என்னும் சூத்திரத்துள்) 'எழுத்து' என்பது வரிவடிவத்தினையும் குறிக்கின்றதெனச் சிலர் கருதுகின்றனர். ஒலியெழுத்தினையே குறிக்கின்றதென்பது பின்வரும் காரணங்களால் விளங்கும். மூன்றாஞ்சூத்திரத்திலுள்ள 'அவற்றுள்' என்றது முதற்சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட எழுத்தினைக் குறிக்கின்றது. அங்கு 'ஓரள பிசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப' என்றதனால் ஒலியெழுத்தே குறிக்கப்படும். இவ்வாறே நான்காஞ் சூத்திரத்துள்ள 'ஈரளபிசைக்கும்' என்றதும் ஐந்தாஞ் சூத்திரத்திலுள்ள மூவளபிசைத்தல் என்றதும் ஒலியெழுத்தினையே குறிக்கும் வரிவடிவத்தைக் குறிக்க வேண்டின் உருபு இயற்கை முதலிய சொற்களை அவர் வழங்குகின்றார். நூன்மரபு 14,15,16,17 முதலிய சில சூத்திரங்களைத் தவிர்த்து எஞ்சியவற்றில் ஒலியெழுத்தைப் பற்றியே கூறினர் என்க.

இவ்வாறு சாத்திரியார் விவரிக்கிறார்.

சில இலக்கண நூல்களின் யாப்பதிகாரத்தில் 'எழுதப்படுதலின் எழுத்தே' என்னும் நூற்பா அடி இடம் பெற்றுள்ளது. இது பற்றியும் தமிழில் எழுத்துகளுக்குத் தொன்மைக் காலத்திலேயே வரி எழுத்துகள் காணப்படுதல் பற்றியும் வரியெழுத்தையே நூல்கள் எழுத்து எனக் கூறுகின்றன என்னும் கருத்து தோன்றியது. இக்கருத்து தகாது என்று மறுக்கும் பொருட்டு இவ்விளக்கத்தினைச் சாத்திரியார் தருகிறார்.

நெடுங்கணக்கு முறை

தமிழ் எழுத்துகள் தொல்காப்பியக் காலத்தில் எவ்வரிசையில் முறைப்படுத்தப்பட்டன என்னும் ஆராய்ச்சியினையும் சாத்திரியார் மேற்கொண்டுள்ளார்.

இச்சூத்திரத்தில் அகரம் முதல் னகரம் இறுதியாக முப்பதும் எழுத்து என்று கூறப்பட்டமையாலும் எட்டு ஒன்பதாவது சூத்திரங்களில் பன்னிரண்டெழுத்துக்கள் உயிரென்றும், பதினெட்டு எழுத்துக்கள் மெய்யென்றும் கூறப்பட்டமையாலும்

ஆயத்ததை ஒளகாரத்திற்குப் பின்னரும் ககரத்திற்கு முன்னரும் படிக்கும் வழக்கம் தொல்காப்பியனார் காலத்தில் இல்லையெனத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் வீரசோழியவாசிரியர் காலத்திற்கு முன்னர் அவ்வழக்கம் வந்திருத்தல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் அகர முதல் னகர இறுவாய் உள்ள முப்பது எழுத்துகளையும் தொடர்ந்து குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற சார்பெழுத்துக்களைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே உயிர், மெய், ஆய்தம் என்ற வரிசையில் தமிழ் எழுத்துகள் தொல்காப்பியக் காலத்தில் முறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன என்று சாத்திரியார் கருதுகிறார்.

வீரசோழியத்திலும் நேமிநாதம், இலக்கண விளக்கம் ஆகியவற்றிலும் உயிர், ஆய்தம், மெய் என்ற வரிசையில் நெடுங்கணக்கு அமையும் என்னும் குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்வரிசையே இந்நாளிலும் உளது. இத்தகைய முறைவைப்பினைத் தொல்காப்பியக் காலத்திற்குப் பிந்தையது எனச் சாஸ்திரியார் கூறுகிறார். இம்முறைவைப்பு வடமொழி நெடுங்கணக்கைப் பின்பற்றித் தமிழில் வந்திருக்கலாம். அம்மொழியில் உயிர் எழுத்துகளுக்கும் மெய்யெழுத்துகளுக்கும் இடையில் ஆய்தத்திற்கு இணையானது என்று கூறப்படுகிற விசர்க்க எழுத்து இடம் பெற்றுள்ளது.

எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை

தமிழ் தவிர்ந்த திராவிட மொழிகளிலும் வடஇந்திய மொழிகளிலும் வல்லின எழுத்துகளில் ஒலிப்பில்லாதது, ஒலிப்புடையது, மூச்சொலி உடையது, மூச்சொலி இல்லாதது என நால்வகை ஒலிகளும் அவற்றுக்கான வரியெழுத்துகளும் உள்ளன. இந்நாளைய பேச்சுத் தமிழில் ஒலிப்பில்லாதது (k,c,t,p), ஒலிப்புடையது (g,j,d,b), உரசொலி (h,s) என்னும் ஒலிகள் வல்லினத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனினும் இவ்வொலிகள் யாவற்றுக்கும் தனித்தனியே தமிழ் வரியெழுத்து இல்லை. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஒலிகளுக்கு (k,g,h) ஒரு வரியெழுத்தே (க)

உளது. இது பற்றியே கால்டுவெல் 'தமிழ் மொழியில் ஒரே வடிவெழுத்திற்கு வெவ்வேறிடங்களில் வெவ்வேறொலியுள்' என்று கூறுகிறார்.

மொழி முதலிலும் இரட்டையிலும் ஒலிப்பில்லாத ஒலியும் மெல்லினத்தை அடுத்து ஒலிப்புடைய ஒலியும் இரு உயிர்களுக்கு இடையில் உரசொலியும் என வல்லெழுத்துகள் ஒலிக்கப்படுகின்றன. இதனையே கால்டுவெல் 'வெவ்வேறு இடங்களில்' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கால்டுவெலின் இக்கருத்தினைச் சாத்திரியார் மறுத்து, தொல்காப்பியக் காலத்தில் முப்பது ஒலியெழுத்துகள் மட்டுமே இருந்தன என்று கூறுகிறார்.

ஒலிவடிவான எழுத்து முப்பது என்று இச்சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டமையால் பண்டைத் தமிழில் க3 ச3 ட3 த3 ப3 என்ற ஒலிகள் இல்லையென்பது வெளிப்படை. ஆதலின் தமிழ் மொழியில் ஒரே வடிவெழுத்திற்கு வெவ்வேறிடங்களில் வெவ்வேறொலியுள் என்ற டாக்டர் கால்டுவெல் கூற்று. பண்டைத் தமிழிற் கொவ்வாது.

தொல்காப்பியம் தனித்து வரும் எழுத்துகள் முப்பதும் சார்பெழுத்தும் மூன்றுமாகத் தமிழில் முப்பத்து மூன்று எழுத்துகள் உள்ளன என்பதனை வெளிப்படக் கூறுகிறது.

எழுத்தெனப் படுப

அகர முதல் னகர இறுவாய்

முப்பஃ 6)தன்ப

சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே

என்பதும்

மூன்று தலையிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின் என்பதும் தமிழ் எழுத்துகளின் எண்ணிக்கை பற்றிய தொல்காப்பிய நூற்பாக்களாகும்.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாற்றொலிகளை உடைய ஓர் ஒலியனுக்கு ஓர் வரியெழுத்தே உளது; மாற்றொலிகளைக் காட்டுகிற வரியெழுத்துகள் தனித்தனியே இல்லை என்னும் தமிழின் ஒலியமைப்புப் பற்றியது காட்டுவெலின் கருத்து. இக்கருத்து தமிழிலுள்ள ஒலியன்களின் எண்ணிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்ல. ஆனால் சாத்திரியாரின் மறுப்போ, தொல்காப்பியர் காலத்திலும் பழந்தமிழ் மொழியிலும் வழங்கிய தமிழ் ஒலியன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

தொல்காப்பியம் சொற்களில் பொருளை வேறுபடுத்தவல்ல ஒலியனையே எழுத்து எனக் குறிப்பிடுகிறது. முப்பத்து மூன்று ஒலியன்கள் உண்டு என்பது அந்நூலின் கருத்தாகும். எனினும் பழந்தமிழில் ஓர் வல்லின ஒலியனுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாற்றொலிகள் வழங்கின என்று துணிதற்குத் தொல்காப்பிய இலக்கணம் இடம் தருகிறது. குறிப்பிட்ட ஓர் வல்லெழுத்து ஓர் இடத்தில் வல்லொலி மிகுந்தும், வேறொர் இடத்தில் மிகாது இயல்பாகியும், இன்னும் ஓர் இடத்தில் மிகுந்தும் மிகாதுமென இரு வகையாக உறழ்ந்தும் வருதலைப் புணர்ச்சி விதிகள் பல விவரிக்கின்றன. வல்லெழுத்து ஒலிப்பில்லா ஒலியாக ஒலிக்கப்பட்டபோது மிகுந்தும், ஒலிப்புடைய ஒலியாகவோ உரசொலியாகவோ ஒலிக்கப்பட்ட போது மிகாது இயல்பாகவும் புணர்ச்சி அமைந்திருந்தது என்பதனையே இவ்விதிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஆய்தம்

தொல்காப்பியம் ஆய்தத்தின் ஒலியியல்பினை வரையறுத்துக் கூறவில்லை. ஆனால் நன்னூல் முதலிய பிற்கால இலக்கண நூல்களில் ஒலியியல்புக்கான குறிப்பு காணப்படுகிறது. நன்னூலின் 'ஆய்தக் கிடந்தலை அங்காமுயற்சி' என்னும் விளக்கம் ஆய்தம் ஹகரத்திற்கு இணையான ஒலிப்பினை உடையது என்ற கருத்திற்கு இடம் தருகிறது. இத்தகைய விளக்கம் நன்னூல் காலத்திற்கு முன்னரே தோன்றியிருக்க

வேண்டும். முற்காலத்தைய யாப்பிலக்கணக் குறிப்புகளில் 'அஃகேனம்' என்ற பெயர் ஆய்தத்திற்குக் காணப்படுகிறது. பிற்கால நூல்களிலும் இது இடம் பெறாமல் இல்லை. இத்தகைய விளக்கம் தொல்காப்பியத்திற்குப் பிற்காலத்தில் ககரத்திற்கு ஒத்த ஒலியியல்பு ஆய்தத்திற்குக் கற்பிக்கப்பட்டது என்பதனைக் காட்டுகிறது. இந்நாளிலும் அக்கன்னா, அக்கேனா என்று ஆய்தம் நெடுங்கணக்கில் ஒலிக்கப்படுதலைக் காணலாம்.

கப்பிரமணிய சாத்திரியார் பண்டைக்காலத்தில் ஆய்தம் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே தன்மையாக அன்றி, அதனைத் தொடர்ந்து வருகிற வல்லெழுத்துகளுக்கு ஏற்ப ஆறு தன்மைகளில் ஒலிக்கப்பட்டது என்றும் பிற்காலத்தில் ககரத்திற்கு முன்னுள்ளது போன்றே எல்லா இடங்களிலும் ஒரே தன்மையாக ஒலிக்கப்படலாயிற்று என்றும் கருதுகிறார்.

எஃகு, கஃசு, முஃடது, இஃது, அஃபோதம், கஃறீது என்ற விடங்களில் ஆய்தத்தின் ஒலி மாறுபட்டிருத்தல் வேண்டும்.... ஆயினும், நன்னூலார் காலத்துக்கு முன்னரே, ககரத்திற்கு முன்னர் உள்ள ஒலியே ஏனைய விடங்களிலும் வழங்கப்பட்டதென்பது "ஆய்தக் கிடந்தலை (நன்னூல் 87) என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தால் விளங்கும். ஆகவே பண்டைக் காலத்தில் ஆய்தம் என்றது ஒரிடத்திற் பிறவாது ஆறிடங்களிற் பிறந்ததென்பதும், அக்காரணம் பற்றி அறுவகைப்பட்டதென்பதும் வெளிப்படை.

ஆய்த எழுத்து ஹ (எஃகு - எஹ்ஹு), ஸ (கஃசு - கஸ்ஸு) என்பன போன்று வெவ்வேறு ஒலிகளாக, அது சார்ந்து வருகிற வல்லெழுத்திற்கு ஏற்ப உரசொலியாக ஒலித்தது என்பது சாத்திரியாரின் கருத்து.

ஐ, ஔ-போலி

'அகர இகரம் ஐகாரம் ஆகும்' முதலிய தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் ஐகாரமும், ஔகாரமும் கூட்டெழுத்துக்களாகவும்

எழுதப்படுகிற முறையைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு எழுதப்படுதலைக் 'கொள்ளற்க' என்ற கூறுகிற உரையாசிரியர்கள், இவற்றைப் போலி எழுத்துகள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் பிரயோக விவேகம் இவை இரண்டும் கூட்டெழுத்துகள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவே தொல்காப்பியம் இவ்விதிகளைக் கூறுகிறது என்று கூறுவதோடு அமையாது, உரையாசிரியர்கள் 'போலி' என்று கூறியதற்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கிறது.

சாத்திரியார் ஐ,ஓள இரண்டையும் போலி என்று கூறுதலை ஏற்கவில்லை. இவை இரண்டும் கூட்டெழுத்துகளாகவும் எழுதப்பட்டன என்பது அவரது கருத்து.

வித்துவான் சுன்னாகம், கணேசய்யர் 'கொள்ளற்க' என்றது பொருந்தாது; இது அக்காலத்துக் கொள்ளப்பட்டு வந்தமையின் எனக் கூறியது நோக்கற் பாலது என்ற கணேசய்யரின் கருத்தினைத் தமக்கு ஆதரவானதாகச் சாத்திரியார் மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

தொல்காப்பியக் காலத்தில் ஐகாரமும், ஓகாரமும் தனி நெடில்களாக மட்டுமன்றி, கூட்டு எழுத்துகளாகவும் எழுதப்பட்ட வழக்கினைத் தெரிவிக்கவே இவ்விதிகளைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. தற்காலத்தை எழுத்துச் சீர்திருத்தக்காரர்களைப் போன்றவர்கள் தொல்காப்பியக் காலத்தும் இருந்தனர் போலும்.

இவை போன்ற நுண்ணிய விளக்கங்கள் பலவற்றைச் சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதிய உரையில் காணலாம்.

வள்ளுவர் கண்ட சமுதாய நீதி

முனைவர் க.ப. அண்ணாமலை

அரசினால் ஆளப்படுவோரைத் திருவள்ளுவர் 'குடி' என்றலின் குடியியலில் குடி, இல், குலம் என அவர் வழங்கும் சொற்கள் சமுதாயத்தைக் குறிப்பவையாகும். இறப்பிறந்தார், குடிப்பிறந்தார், குலத்திறப்பிறந்தார் என அவ் இயலுள் வரும் தொடர்கள், சிறப்புப் பற்றி, நல்ல சமுதாயத்தின் உறுப்பினரைக் குறிக்கும். பிறப்பு என்பதற்குச் சமுதாயத்தில் உறுப்பினர் ஆதல் என இடம் பற்றிப் பொருள் கொள்ள நேர்கின்றது. இதனால்

“சிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்”

என்ற குறளுக்குப் புதுப்பொருள் கிடைக்கிறது. பரிதியாரும் காலிங்கரும் தவிர, பழைய உரையாசிரியர் அனைவரும், பிற அறிஞரும், எல்லா உயிர்க்கும் பிறப்பால் வேறுபாடில்லை என்று கொண்டனர். முன்னிருவரும் மக்கள் அனைவரும் பிறப்பால் ஒப்பர் எனக் கொண்டனர். அறிஞர் வ.கப. மாணிக்கம் ஒரு தாய் வயிற்று மக்கள் என்று, பிறப்பையே கருதினார். ஆனால், இப்பாவிற்கு இடம்நோக்கி பொருள் உரைக்குமிடத்து, 'சமுதாயத்தின் உறுப்பினராதலால் குடிமக்கள் அனைவரும் சமமான உரிமையுடையோரே. ஆனால் ஒழுக்கம் வேறுபடுதலால் அவர்கள் சிறப்படைவதில் ஒத்த நிலை இராது' - என்று பொருள் தோன்ற, அதில் 'சமுதாயச் சம உரிமை' (Social equality) என்னும் கருத்துக் கொள்கை கிடைக்கிறது. முழு உரிமை (Liberty), சமத்தன்மை (Equality), சகோதரத்தன்மை (தோழமை) (Fraternity) என்னும் கொள்கைகளைக் குறிக்கோளாக வைத்தே 17 - ஆம் நூற்றாண்டில் பிரெஞ்சுப் புரட்சி எழுந்தது. வால்டேர், ரூசோ போன்ற அறிஞர்கள் இக்கருத்துக் கொள்கைகளை எழுத்து வாயிலாகப் பரப்பினர். இம்மூன்றனுள் சமுதாயச் சமத் தன்மையை வள்ளுவர் இரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே சிந்தித்து எழுதியது வியப்பேயாகும்.

அவர் சமத்தன்மையைக் கூறியதோடு அதை மக்கள் மனத்தில் கொண்டு பழகவேண்டிய சமுதாய நடத்தை முறை(Social behaviour)யையும்

“நகை ஈகை இன்சொல் இகழாமை நான்கும்
வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கு”

என நான்காக வகைப்படுத்தி அவற்றைக் குடிமை அதிகாரத்தும், பண்புடைமை அதிகாரத்தும் விரித்து கூறுகின்றார். நகை என்பது மரியாதை (Courtesy) ஈகை என்பது உதவி செய்தல், இன்சொல் என்பது மதித்தல் (Respect) புலப்படப் பேசுதல் இகழாமை என்பது எக்காரணத்தாலும் தாழ்வு எனக் கருதிப் புறக்கணியாதிருத்தல்.

சமுதாயச் சம உரிமையை மதித்துச் செயலாற்றுதலே சமுதாய நீதி. அன்பும் அறவுணர்வும் உடைய ஒருவர் மக்களுக்கு நன்மை விளைக்கும் செயலைச் செய்யும்போது, நீதியுணர்வோடு, சமுதாயத்தின் பிரிவுகளுக்கிடையே வேறுபாடு காட்டாமல் செய்வாராயின், அந்த நன்மைப் பயன் தவிர, வேறு ஒரு பயனும் கிடைப்பதை அறிந்து, சமுதாயம் அவரைப் பாராட்டும் என ஒரு குறள் கூறுகிறார். திருவள்ளுவர்,

“பாட்டு நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார்
பண்பு பாராட்டும் உலகு”

என்பது அவர் வாய்மொழி. நயன் என்பது நீதியுணர்வு நன்றி என்பது நன்மை தரும் செயல். பயன் என்பது, இன்ன பிரிவினர் என்பது இன்றிப் பொதுநலம் விளைந்த நன்மை. பண்பு என்பது அவரது நீதியுணர்வு சமுதாய நீதியாக மலர்ந்த வளர்ச்சி குடியியல் முழுவதையும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் அறத்துப்பாலில் கூறப்பட்ட தனிமனிதப் பண்புகளே சமுதாயப் பண்புகளாக விரிந்து பயன் தருவதை உணரலாம். அவற்றையே செயற்படுத்தினால், பயன்களைக் கண்கூடாகக் காணலாம்.

அரசனின் மேம்பட்ட தலைமையை (Soverignty), அவனை “இறை” எனக் கூறுவதால் ஏற்றுக்கொள்ளும்

திருவள்ளுவர், குடிமக்கள் ஒற்றுமையுடைய உறுதியான தொகுதியாக விளங்க வேண்டும் என விரும்பினார். சமுதாய ஒற்றுமையைச் (Social solidarity) சீர்குலைக்கும் குழுக்கள் நாட்டில் இருத்தலாகாது என்றார்.

“பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும்
கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு”

இத்தீய சக்திகள் இல்லாமையோடு, சமுதாயத்தின் கட்டமைப்புக்கு, உள்ளார்ந்த பண்புகள் இருக்க வேண்டுமென்று கருதி, அவற்றைக் குடியியலில் வகுக்கின்றார். அவற்றுள், சமுதாய நீதியைப் பேணிக்காக்க உதவும் பண்புகள் என இரண்டைச் சுட்டி, அவற்றுக்கு முதலிடம் அளிக்கின்றார்.

“இற்பிறந்தார் கண்ணல்லது இல்லை இயல்பாகச்
செப்பமும் நாணும் ஒருங்கு”.

செப்பம் என்பது நடுநிலைமை நாண் என்பது பழிக்கு அஞ்சதல் திருவள்ளுவர் சமுதாய நீதியை இவ்விரண்டு அடிப்படைகளின் மீது நிறுத்துகின்றார். அறத்துப்பாலில் நடுநிலைமை என்பதை, நண்பர், பகைவர், அயலார் என்ற வேறுபாடு இன்றி, அனைவரிடமும் நியாய உணர்ச்சியோடு நடந்து கொள்ளுதல் எனப் புரிந்து கொண்டோம். அது தனிமனித அறம். அதுவே சமுதாயப் பின்னணியில் விரிந்த எல்லைகளைப் பெற்று சமுதாயத்தில் உள்ள அத்தனை பிரிவினரிடமும் நடுநிலையுள்ள மனித உறவு இருத்தலாகிய சமுதாய நீதி ஆகின்றது.

தனிமனித உறவில் நடுநிலைமை இல்லாவிட்டால் சமுதாயம் கேடுறாது. ஆனால், ஓர் அரசின்கீழே கடமைகளைச் செய்து உரிமைகளைப் பெற வேண்டி சமுதாயத்தில், பிரிவுகளின் உறவில் நடுநிலை போற்றாவிடின், சச்சரவும், சண்டையும், கலகமும் நாட்டு நடப்பாகிவிடும். நாம் இன்று நம் நாட்டில் பார்க்கும் அவலம் இதுதான்.

சமுதாய ஒற்றுமைக்குச் சமுதாய நீதியை முதன்மைக் காரணியாக வகுத்து, அதை விளங்கச் செய்யும் பண்பாக நடுநிலைமையைக் கூறிய வள்ளுவர், சமுதாய ஒற்றுமை குறைவதால் ஏற்படும் கோபம், ஆத்திரம், பகைமை முதலியவற்றால் ஏற்படக் கூடிய கொலை, கொள்ளை, பொருள் சிதைப்பு, ஊர் எரிப்பு முதலிய தீமைகளுக்குத் துணியலாகாது. துணிந்தால் சமுதாயம் பழிக்கும் என்ற அச்சம் வேண்டும் என்று நடுநிலையை அடுத்தே கூறுகிறார். இது குடிமக்கள் ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து, உங்களுக்கு நடுநிலையுணர்ச்சியோடு சமுதாயத்தைக் காக்கும் கடமை உள்ளதே தவிர, அழிக்கும் உரிமை எங்கே இருக்கிறது? என்று வினவுவது போலிருக்கின்றது.

காப்பியங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே திருவள்ளுவர் மேற்கூறியவாறு சமுதாய நீதியைக் கூறியிருந்தாலும், நம் நாட்டில் இன்றுகூடச் சாதிச் சண்டையும் சமயப் பிணக்கும், தீண்டாமையும் தலித் மக்களின் மீது கொடுமைகளும் இருக்கின்றன. எனின், தீருக்குறளை இத்தனை காலமும், அரசியல் நூலாக, சமுதாய வழிகாட்டு நூலாக இனம் காட்டாமல், நூறோடு நூற்றொன்று என ஒரு நீதி நூலாகக் கருதியது ஒரு காரணமாகும். சமயம், சாத்திரம், ஊழ்வினை என்பவற்றின் பெயரால் தவறான கருத்துகள் பரப்பப்பட்டமை மற்றொரு காரணமாகும்.

நூற்றாண்டு காணும் நான்காம் தமிழ்ச்சங்கம்

புலவர் சி. பாண்டூரங்கன்
ஆம்பூர்

இன்று ஒரு தகவல்

14-9-1901 தமிழக வரலாற்றில் ஒரு பொன்னாள். கல்வி எனும் வானில், பால்வீதி எனும் தமிழொளியில், ஒப்பற்ற துருவ நட்சத்திரமாக மதுரையில் நான்காம் தமிழ்ச் சங்கத்தை, வள்ளல் பொன் பாண்டித்துரைத் தேவர் நிறுவிய நன்னாள் அந்நாள். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் செய்துவரும் தமிழ்ப் பணிகள், உலகெல்லாம் போற்றும் உன்னதப் பணிகள்.

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்” எனத் தமிழ் விடுதூது போற்றும் தமிழைப் போற்றிட வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவர் தமிழறிஞர்களோடு கலந்து ஆலோசித்து, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவினார். இவரது சிறிய தந்தையார் முத்துராமலிங்க சேதுபதியின் மகனார் பாஸ்கர சேதுபதி முதலாக, தமிழறிஞர் பெருமக்கள் உள்பட துணை நின்றனர்.

தமிழார்வம்

16 வயதினிலே பாலவந்தம் ஐமீன் பொறுப்பை ஏற்ற இவர், கல்வி, கேள்வி, கவிதை பாடும் புலமை, பேச்சாற்றல் பெற்று விளங்கினார். ‘உக்கிர பாண்டியன்’ என்பது இவரது தந்தையாராகிய பொன்னுசாமித் தேவர் இட்ட பெயர். தமிழ் இலக்கியம் பயிலுதலும், இயல் இசைப் புலவர்களுடன் பழகுதலும் இவருக்குப் பிடித்தவை.

பாண்டிய மன்னர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தனர். தென்மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை ஆகிய இடங்களில் சங்கங்கள் இருந்தன. காலம் கமார் கி.மு. மூன்றாயிரம் முதல் கி.பி. முந்நூறு

வரை என அறிஞர் கருதுகின்றனர். சுமார் ஆயிரத்து அறுநூறு ஆண்டு கால இடைவெளியில் உருவாகிய இன்றைய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பணிகள், தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு வாய்த்ததோர் வரப்பிரசாதம்.

தமிழ்ச் சங்கம்

1500 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கி.பி. 1896-ல் உருவாக்கப்பட்ட புதிய ஒலிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டிகள் உலகப் புகழ் பெற்று நிலவுவது போல், பல நூற்றாண்டுகள் இடைவெளிக்குப் பின் உருவாக்கப்பட்டுள்ள நான்காம் தமிழ்ச் சங்கமும் புகழ் பெற்றுத் தமிழ் அன்னைக்கு பெருமை சேர்க்கிறது.

செந்தமிழ்

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதீனிலே இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே”

என்றார் மகாகவி பாரதியார். செந்தமிழ் என்னும் பெயரில் மாத இதழ் சங்கம் வாயிலாக பூங்காற்றின் புறப்பாடுகளாக வெளியிடத் தொடங்கினர். தற்போதும் புலவர் போற்றும் 95 வயதுப் பொன்னேடாக வெளிவந்து கொண்டுள்ளது. வெற்றிவாகை குடும் முன்னோடி இதழரசாக! கணினி யுகத்தில் நாம் வாழ்ந்தாலும், புத்தகங்களின் சிறப்பை உணராமலில்லை.

ஒரு புத்தகம் வெளியிடுவது என்பது ஒரு தேன் கூட்டை உருவாக்குதல் போன்ற பணி என்பது அனுபவித்தவர்களுக்குத் தான் தெரியும்.

ஓலைச் சுவடிகளில் ஒடுங்கிக்கிடந்த நூல்களைப் புத்தக அரங்குகளில் புதுமை அரசோச்சச் செய்தவர் பாண்டித்துரை, நூல் வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனை அபிதான சிந்தாமணி. இவர் இந்நூல் வெளிவர உதவினார். தமிழ்த்தாத்தா உ.வே. சாமிநாத ஐயர், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, மணிமேகலை ஆகியவற்றைப் புதுப்பித்து வெளியிடப் பொருளுதவிய புரவலர் இவரே.

நூல்கள் பதிப்பு

ஆன்மீகத்தில் நிரம்பப் புத்தகங்களை வெளியிட உதவி செய்ததோடு, பாடல் (கலைக் களஞ்சியம் போல் விளங்குகின்ற, 'பன்னூல் திரட்டு' மின்னும் இலக்கியமாய் வெளியிட்டார் நெஞ்சம் நிறைவு பெறக் கொஞ்சம் தமிழில் பாடல்கள் இயற்றிப் புகழ்பெற்ற இவர் புலவர்களை உருவாக்கும் சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலை அமைத்தார். பாண்டியன் புத்தக சாலை, நூலாராய்ச்சிச் சாலை மற்றும் அச்சக் கூடம் நிறுவினார். இவர் தமிழில் பிழையில்லா நூல்கள் வெளிவரத் தக்கன செய்த தகைசால் தமிழர்.

இவரது இயல், இசைப் புலமைக்கு, சிவஞான சுவாமிகள் தோத்திரம், முருகன் காவடிச் சிந்து போன்றவை சகம் போற்றும் சான்றுகளாம்.

அயலார் ஆதிக்கத்தை அகற்ற வ.உ.சி. அமைத்த அற்புதக் கப்பல் கழகத்திற்கு ஒண்பொருளாக ஒரு இலட்ச ரூபாய் அந்நாளில் தந்தார்; வ.வு.சிதம்பரனார் கப்பல் கழகத்தின் செயலர். அதன் தலைவர் பாண்டித்துரைத்தேவர் என்பது வரலாற்றின் பொன் எழுத்துக்கள். அவனி புகழ் கொண்டார்.

இன்றைக்கு இருபதுக்கும் மேற்பட்ட பல்கலைக்கழகங்கள் ஈடிலாக்கல்வி ஒளிபரப்புகின்றன. ஆனால் இவர் நிறுவிய சங்கம் நூற்றாண்டு காலமாகத் தமிழ் தழைத்திட உதவி, ஆயிரத்தாண்டுப் பயணத்தைக் கம்பீரமாகத் தொடர்கிறது. முகவை மன்னர் நா. குமரன் சேதுபதி தலைவராகவும், ரா. அழகு மலை செயலாளராகவும் நற்பணியாற்றுகின்றனர். மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் நின்று நிலவி தமிழ் பரப்புவதை நன்றி பாராட்டும் வகையில் அவ்வீதியை "தமிழ்ச் சங்கச் சாலை" என்றே அன்போடு அழைப்பது அழகு தமிழரின் வழக்கம்.

புலவர் சி. பாண்டிரங்கன் பி.ஏ., பி.எட்.,

85 டி/பி, புறவழிச்சாலை,

ஆம்பூர் - 635 802.

நன்றி : தினகரன், 14.9.2001.

மகாவித்துவானும் கலைஞரும்

ஒருமுறை ஒரு சைவ சமயப் பெரியவர், ஒரு மேடையில் தன் வாழ்க்கை அனுபவத்தைக் கூறினார். ச. தண்டபாணி தேசிகர் பள்ளி ஆசிரியராக, கல்லூரிப் பேராசிரியராக, பல்கலைக் கழக ஆராய்ச்சி மையத்தைச் சார்ந்தவராக வாழ்ந்தவர். அவர் கூறும்போது,

“ஒருமுறை நான் எட்டாம் வகுப்பில் பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தேன். நக்கீரனுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் இடையில் நடந்த போராட்டத்தைச் சொல்லி முடிவாக வந்திருப்பது சிவபெருமான் என்று தெரிந்திருந்தும் நக்கீரன் அவரை மறுக்க சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து நக்கீரனை எரித்தார்” எனப் பாடம் நடத்தினேன்.

அப்போது ஒரு மாணவர் எழுந்து “ஐயா ஒரு சந்தேகம்” என்றார். “என்ன சந்தேகம்” என்று நான் கேட்டேன். சிவபெருமான் மனித வடிவில் புலவராகத்தானே வந்திருந்தார்? - இது மாணவர் கேள்வி.

நானும் தயங்காது “ஆம்” அவர் மனித வடிவில் தான் வந்திருந்தார். புலவராகத்தான் வந்திருந்தார். அதற்கு என்ன? என்று அதட்டலாகக் கேட்டேன்.

அப்போது அந்த மாணவர் கேட்டார்.

“ஐயா மனித வடிவில் வந்த கடவுள் தன் எதிரிலே நிற்கிற மனிதனோடு வாதிடுகின்ற போது மனிதனுக்குரிய சக்தியைத் தானே பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும்? ஏன் திடீரென நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து, ஒரு சாதாரண மனிதனை எரிக்க வேண்டும்? இது முறையற்ற செயலல்லவா?” என்று கேட்டார்.

நானப்போது சற்றுத் திடுக்கிட்டுப் போனேன். பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு,

“தம்பி! நீ நல்ல கேள்வி கேட்டாய்?” உன்னைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் நீ பாடத்தை நன்றாகக் கேட்டிருக்க

வேண்டும். புலவராக வந்த சிவபெருமான் நக்கீரனிடத்திலே கேள்வி கேட்கிறபோது “பெண்களின் கூந்தலுக்கு இயற்கையிலேயே மணம் உண்டு” என நான் எழுதியதை மறுக்கும் நக்கீரரே! உத்தம சாதிய் பெண்களுக்கு இயற்கையில் கூந்தலில் மணம் கிடையாதா?

“கிடையாது” -நக்கீரன்.

“தேவலோகப் பெண்களுக்கு”

“இல்லை” என்று சொல்லிவிட்டு

“நான் அன்றாடம் வழிபடுகின்ற ஆலவாய் அண்ணலுடன் அமர்ந்திருக்கின்ற அங்கயற்கண்ணியாகிய உமாதேவிக்கும் இயற்கையில் கூந்தலில் மணமில்லை” என்றார் நக்கீரன்.

இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட மனித வடிவில் வந்த சிவபெருமான் வந்திருப்பது அந்த அங்கயற்கண்ணியின் கணவனாகிய சிவபெருமான் தான் என்று காட்டுவதற்கு தன் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து காட்டினார். அதில் நக்கீரன் எரிந்து போனார். இதுதான் நடந்தது” எனக் கூறி நான் வகுப்பில் அம்மாணவனை அமரச் செய்தேன்.

இச்செய்தியைச் சொன்னவர் தேவாரத்திற்கு உரை எழுதிய முதுபெரும் புலவர் தண்டபாணி தேசிகராவார். அவரிடத்திலே அப்படிக்கேள்வி கேட்டவர் தமிழகத்தின் முதல்வர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி ஆவார்.

நன்றி கு.ஞானசம்பந்தன், பேச்சுக்கலை

தோற்றம் பாட்டு அல்லது நல்லம்மா பாடல்கள் ஒர் அறிமுகம்

கோ. வே. கீதா

கல்லூரி முதல்வர்,

கே.என்.எம். அரசுகல்லூரி,

காஞ்சீரங்குளம், திருவனந்தபுரம்.

கேரளத்தில் குறும்ப பகவதி கோயில்களில் ஒரு வாரத்திற்கு இரவும் பகலுமாக இப்பாடல்கள் பெரும்பாலும் மீன மாதத்தில் (மார்ச்) பாடப்படுகின்றன.

இப்பாடல்கள் பகவதிப்பாட்டு, உருப்பாட்டு, ஆவியர்பாட்டு, நல்லம்மா பாட்டு, நல்லம்மா தோற்றம் பாட்டு என்றும் வழங்கப்படுகின்றன.

இப்பாடல்களைப் பாடுவதற்கு வண்ணான் இனத்தவர்க்கே உரிமையுள்ளது. வேறு இனத்தார் பாடினால் தீங்கு ஏற்படும் என்று நம்புகின்றனர். குறிப்பாக பொன்மகன் உயிர்த்தெழும் பாடல்களைப் பிற இனத்தவர் பாட முயன்றால் இறந்து போவர் என்பர். தேவி, பொன்மகன் இறந்த பின்னர், அவனைத் தேடி மதுரைக்கு வந்தபோது, வண்ணான் இனத்தாரே அவனது இறந்த உடலைக் காட்டியதுடன், அப்புறப்படுத்தவும் உதவினாராம். அதனால் மகிழ்ந்த தேவி, வண்ணானின் நாக்கில் சூலாயுதம் கொண்டு எழுதி, அவர்களுக்கே தன் சரிதத்தைப் பாட முழு உரிமை அளித்தாளாம். சரியோ, தவறோ அவர்கள் மட்டுமே பாட வேண்டும். வேறு இனத்தவர் பாடினால் தீங்கு நேரிடும் என்று சொன்னதாக செய்தி வழங்குகிறது.

கோவலன் ஆவியர் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கூறி, அவனைப் பற்றிய பாடலானதால் ஆவியர் பாட்டு என்றழைக்கின்றனர். இப்பாடல்களில் கோவலன், சேகன் என்றே சுட்டப்படுகிறான். திருவனந்தபுரம் மற்றும் தெற்குப் பகுதிகளில் தோட்டம் அல்லது தோற்றம் பாடல்கள் எனப்படுகிறது. இதன் பொருள் கோவலனது மறுபிறவி அல்லது

தோற்றம் என்பதாகும். உருவு தரும் பாட்டு என்றும் கூறுவர். இது வடமொழிச் சொல்லான ஸ்தோத்திரத்திலிருந்தும் தோன்றியிருக்கலாம். ஒற்றப்பாலம் பகுதிகளில் இப்பாடல்கள் நாந்துளிப் பாட்டு எனப்படுகிறது. நாந்துளி என்ற சிறிய இசைக் கருவியைப் பயன்படுத்துவதால் இப்பெயர். இதனை மணிமங்கலப் பாட்டு என்றும் அழைப்பர்.

ஐந்து அல்லது எழுவர் இப்பாடல்களைப் பாடுவர். கதிர் கூட்டுக்களம் வரைந்து, அதன் பின்னர் இரவும் பகலுமாக இப்பாடல்கள் மூன்று, ஐந்து, எழு நாட்கள் வரைப் பாடப்படும். 96 தாளங்கள் இப்பாடல்களுக்குண்டு. குழிதாளம், நாந்துளி என்றும் இரு இசைக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நாந்துளி என்பது சிறிய வீணையைப் போன்று நரம்புகள் உள்ளது. இப்பாடல்கள் பாடி முடிந்ததும் தீமைகள் அனைத்தும் விலகும் என்று நம்புகின்றனர்.

களம் பல வண்ணப் பொடிகள் கொண்டு வரையப்படுகிறது. அரிசி, கரி, மஞ்சள், வாகை இவை பயன்பத்தப்படுகின்றன. அறுபத்திநாலு கலைகளைக் குறிக்க அறுபத்திநாலு சதுரங்களும், பதினாறு கட்டங்கள் பலி இடமாகவும், வடக்குப் பக்கத்தில் விளக்கு வைக்கப்படும். மையப் பகுதியில் கிண்டியில் பால் வைக்கப்பட்டு, அதில் தேவி எழுந்தருளியிருப்பதாக நம்பப்படுகிறது. சாதாரணமாக இந்நிகழ்ச்சி விருச்சிகம் 30முதல் தனு மாதம் 3ஆம் தேதி வரை நடைபெறும். மண்ணான் / வண்ணான் இனத்தவர்க்கே தேவியின் குடையைப் பிடிக்கவும் எல்லா வீடுகளிலும் இச்சடங்கு பற்றி தகவல் அறிவிக்கவும் உரிமை உள்ளது.

பகவதி பாட்டில் சிலப்பதிகாரக் கதையின் தாக்கமுண்டு. எனினும் இதில் கூறப்படும் கதை இளங்கோவின் கதையிலிருந்து மாறுபட்டது. இப்பாடல்கள் நாட்டார் பாடல்களாகும். வரிவடிவமில்லை. வாய்மொழியாக தலைமுறைகளாக வழங்கப்பட்டு வருகிறது. துரதிஷ்டவசமாக இப்பாடல்களின் எதிர்காலம் கேள்விக் குறியாகவுள்ளது. இப்பாடல்கள் தமிழில் உள்ளன. இப்போதைய தலைமுறையினருக்குத் தமிழ்

தெரியாததால், புரியாத, தெரியாத இடங்களில் மலையாளச் சொற்கள் சேர்க்கப்பட்டு, மெல்ல மலையாள மயமாக்கப்படுகிறது. இப்பாடல்களில் பேச்சு மொழிச் சொற்கள், எ.காட்டாக மதுரை-மருதை என்று வருகிறது. உடனடியாக இவை பதிவு செய்து தொகுக்கப்பட்டுவிட்டால் தமிழ்ப்பாடல்கள் மறைந்து போகும் ஆபத்துள்ளது. தமிழாய்வாளர்கள் இதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

தாருகன் வதம் பற்றிய குறிப்புகள் இப்பாடல்களில் உண்டு. கண்ணகியின் கதையோடு இக்கதையும் எவ்வாறோ கூலந்து விட்டது. மூத்தான்மார்களாலும், தமிழ் நாட்டுக்கருகிலிருப்பதாலும் இது நிகழ்ந்திருக்கலாம், இதில் கூறப்படும் கதை தேவி-பொன்மகள், பொன்மகன் பற்றியது. கண்ணகி, கோவலனைக் குறித்தன்று. இவர்கள் காவேரிப் பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல.

கதை பல பருவங்களாகக் கூறப்படுகிறது. பிறப்பு, மாலை, வைத்தல், கப்பல் வாணிபம், விருந்துண்ணல், சிலம்பு வாணிபம், கொன்று தோற்றல், சத்ரு சம்ஹாரம் என்றமைகிறது. தலைவனும், தலைவியும் வணிகர்கள், தேவி சிவனது மூன்றாவது கண்ணிலிருந்து தோன்றியவள். தென் கொல்லத்தில் நல்லச்சனின் மகளாக வளர்கிறாள். வட கொல்லத்தரசனுக்கு மக்கட் பேறில்லை. அவன் தெய்வங்களை வேண்டுகிறான். சிவனார் அவனுக்கு வாழைப் பழங்களைத் தருகிறார். அவனது மனைவி பழங்களை உண்டதும் ஆண் மகவொன்றினைப் பெறுகிறாள். வட கொல்லத்தரசன் பெயரும் நல்லச்சனே. சிவபெருமான், அறிவற்று நீண்ட ஆயுளோடு மகன் வேண்டுமா? அல்லது மார்க்கண்டேயனைப் போன்று அறிவுமிக்க ஆயுள் குறைந்த மகன் வேண்டுமா என்று கேட்க, தந்தை அறிவுள்ள மகனே வேண்டுமென்கிறான். பொன்மகன் என்றழைக்கப்படுமவன், எழுத, படிக்க, போரிட என்றனைத்துக் கலைகளையும் எழுத்துப் பள்ளியில் கற்கிறான். வேசி வீட்டிற்குச் செல்லும் பொன் மகனை அவன் தாய் திரும்ப அழைத்து வருகிறாள். தேவியை மணந்து கொள்கிறான். அவள் அவனை வாணிபம் செய்யும்படி கூறுகிறாள். பொன்மகன் ஈழநாட்டிற்கும்,

சோழ நாட்டிற்கும் கப்பலில் செல்கிறான். சிறப்பாக வாணிகம் செய்து பெரும் பொருள் ஈட்டுகிறான்.

கடற் கொள்ளைக்காரன் கார்வேடன் பொன்மகனின் மரக்கலத்தைத் தாக்குகிறான். பொருள்களைத்தும் கொள்ளையடிக்கிறான். பொன்மகன் தன் நிலையை தேவிக்கு கிளி ஒன்றின் வழியாக தூதனுப்புகிறான். தேவி வந்து அவன் உயிரைக் காக்கிறாள்.

இருவரும் கிழக்குக் கொல்லத்திலுள்ள பொன்மகனின் நண்பன் வீட்டிற்கு விருந்துண்ணச் செல்கின்றனர். பொன்மகனின் நண்பன் தேவியின் அழகைக் கண்டு காழுறுகிறான். தகராறு முறையில் நடந்து கொள்கிறான். தேவி அவனையும் அவன் தாயையும் கொல்கிறாள். பின்னர் பொன்மகனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர்களை உயிர்ப்பிக்கிறாள்.

தேவி வடகொல்லத்திற்கு முதலில் திரும்புகிறாள். செல்வமனைத்தையும் ஒளித்து வைக்கிறாள். பொன்மகன் திரும்பி வந்ததும், உண்ண, உடுக்க, அலங்கரித்துக் கொள்ள ஒன்றுமேயில்லையென்கிறாள். பொன்மகன் தன்வாள், ஆடைகள், பிற பொருட்களை விற்க முன்வருகிறான். ஆனால் தேவி தன் சிலம்பைத் தருவதாகவும் அதை மதுரையில் விற்றால் பெரும்பொருள் கிடைக்கும் என்கிறாள். அதுபடி பொன்மகன் தனியாக இரவில் பயணமாகிறான். போகும் வழியில் பல தீநீமித்தங்கள் கண்ட போதும் பொன்மகன் செல்கிறான்.

மதுரையில் அரசு தட்டாணை சந்திக்கிறான். பொன்மகனிடம் நட்புக் கொண்டவனைப் போல பாவித்து, உதவுவதாகக் கூறுகிறான். அரசனிடம் பொன்மகன்தான் அரசியின் சிலம்பைத் திருடிய கள்வன் என்கிறான். அரசன் பொன்மகனை விசாரிக்கிறான். பொன்மகனால் தான் குற்றமற்றவன் என்பதை தெளிவாக்க முடியவில்லை. எனவே அரசன் அவனுக்குக் கொலைத்தண்டனை தூக்கிலிடும்படி உத்தரவிடுகிறான். யேசுநாதரைப் போலப் பொன்மகன் கழுமரத்தை சுமந்து செல்கிறான். அப்போது பலரும் தூற்றுக்கின்றனர். குற்றவாளிகள் தூக்கிலிடப்படுமிடத்தில் பொன்மகனும் தூக்கிலிடப்படுகிறான். மரஆசாரியொருவன்

மழுவை பொன்மகன் மீது எறிகிறான். பொன்மகன் கொல்லப்படுகிறான்.

தூக்கிலிடப் படுமுன் சிறிது நேரம் வேண்டுமென்று கேட்டு, பொன்மகன் தன் நிலையை தேவிக்கு கருடன் வழி தூதனுப்புகிறான். தேவி, அவன் இவற்றையெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டுமென்று பதில் அனுப்புகிறாள். அவனுடைய ஆத்மாவை தாமரைப் பூவில் விட்டுச் செல்லுமாறு கூறுகிறாள். பொன்மகன் சென்று 7 நாட்களாகின்றன. தேவி அவனைத் தேடி வருகிறாள். வண்ணான்களின் உதவியுடன் பொன்மகனைக் காண்கிறாள். அவனை உயிர்ப்பிக்கிறாள். அவனை பாலக் காட்டில் - கொல்லங்கோடு என்னுமிடத்திலுள்ள பையலூர் என்ற இடத்தில் ஒரு புளிய மரத்தின் மீது இருத்துகிறாள். பொன்மகனிடம் என்ன நடந்தது? ஏன் அவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளவில்லையென்று கேட்கிறாள். பொன்மகன் தன் கதையைச் சொல்கிறான். தேவி தான் சென்று நியாயம் கேட்பதாகச் சொல்கிறாள். பொன்மகன் அவளைத் தடுத்து, அவள் பெண்ணானதால் எளிதாகத் தீங்கு செய்வார்கள் என்கிறான். பழிவாங்குவதில் ஆண், பெண், என்ற பால்வேறுபாடு கிடையாது என்கிறாள் தேவி. பாம்பு கடித்தாலோ புலி தாக்கினாலோ யாரும் அது ஆண் புலியா, பெண் பாம்பா என்று பார்ப்பதில்லை என்கிறாள்.

மதுரைக்குத் திரும்பும் தேவி, முத்தாரம்மன் கோயிலில் அமர்ந்து சிரிக்கிறாள். அவளது வாயிலிருந்தும் கண்களிலிருந்தும் வெளிப்படும் தீ பாண்டியனது வளமான வயல்களை எரித்து சாம்பலாக்குகிறது. பாண்டியன் தனக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசர்களை அழைத்து அவர்களோடு சேர்ந்து தேவியை எதிர்க்கிறான். தேவி தன் தந்தையாகிய சிவனிடம் சென்று புது சக்தி பெற்றுத் திரும்புகிறாள். பாண்டியன் முடிந்தால் முதலில் தன் நண்பன் தாருகனைக் கொன்றுவிட்டுத் தன்னிடம் வரும்படிக் கூறுகிறான். தேவி அந்தணப்பெண் வடிவத்தில் தாருகனின் மனைவியிடம் போகிறாள். தாருகனின் மனைவியிடம், தாருகன் போரில் வெற்றி பெற்றதாகவும், அவளது உயிரை அழியாது காக்கும் மந்திரம் எழுதிய ஓலையை வாங்கி வரும்படித் தன்னை அனுப்பியதாகவும் கூறுகிறாள். தாருகனின் மனைவி ஓலையைத் தருகிறாள். தேவி, ஓலையை சுக்கு நூறாகக் கிழித்தெறிகிறாள்.

ஒரு சொட்டு இரத்தம் நிலத்தில் விழாதவாறு தாருகனை கொல்கிறாள். (ஒவ்வொரு சொட்டு இரத்தத்திலிருந்தும் தாருகன் தோன்றுவான் என்று கூறப்படுகிறது.) பின்னர் பாண்டிய அரசனை கொல்கிறாள். இதற்கிடையில் தட்டான், தட்டார்சேரியில் சென்று ஒளிந்து கொள்கிறாள். தேவி வாரியர் இனப்பெண்ணின் வடிவில் சென்று, தன்னிடம் தங்கம் மிகுதியாக உள்ளதாகவும், நகைகள் செய்ய வரும்படியும் தட்டர்கள் அனைவரையும் அழைக்கிறாள். அனைவரும் ஆற்றங்கரையில் கூடும்போது, அவர்களை முற்றிலுமாக அழிக்கிறாள்.

தட்டானின் மனைவியும், பாண்டியனின் முதல் மனைவியும் பொன்மகனுக்கு ஆதரவாகப் பேசுவதால் சிறையிலடைக்கப்படுகிறார்கள். தேவி, கையில் சிலம்பும் வாளுமாக நடந்து செல்லும்போது, ஓசைகேட்டு, நடந்ததை தேவியிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். தேவி அவர்களை விடுவிக்கிறாள். பாண்டிய நாட்டிலிருக்க விரும்பவில்லையென்றும், தங்களையும் மலையாள நாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும்படியும் அவர்கள் தேவியை வேண்டுகின்றனர். போகும்வழியில் பாலக்காட்டில், வடவனூர் என்ற இடத்தில் மன்னத்துஅம்மா என்ற கோவிலில் தட்டாத்தியை அம்மனுக்கு உதவியாக இருக்கும்படி கூறி விட்டுச் செல்கிறாள். பாண்டிய அரசி பையலூரில் கண்ணம்மா என்ற தெய்வத்திடம் விடப்படுகிறாள்.

தேவி, பொன்மகளிருக்குமிடம் சேர்ந்து, பாண்டியன், தட்டான், இருவரின் தலைகளையும் காட்டுகிறாள். பொன்மகன் தேவியின் ஆற்றலுக்குத் தலைவணங்குகிறான். தேவி, அவன் தன்னுடன் வர விரும்புகிறானா என்று கேட்கும்போது பொன்மகன் விருப்பம் தெரிவிக்கிறான். தேவி அவனை ஒரு படகில் ஏற்றி அது சென்று கொண்டிருக்கும்போது தன்னை அழைக்கும்படி கூறுகிறாள். பின்னர் தன் தந்தையைக் காணச் செல்கிறாள். சிவனிடம் தான் குறும்பக்காட்டில், மலைகளும், கடலுமுள்ள இடத்தில் தங்க விரும்புவதாகச் சொல்கிறாள். சிவன் கொடுங்கல்லூரே பொருத்தமான இடமென்று கூற, தேவி கொடுங்கல்லூரை அடைகிறாள். அவ்விடம் வேறு பலருக்கும் சொந்தமானதாக இருப்பதால் தேவி, அவர்களிடமிருந்து அவ்விடத்தை விலைகூறி வாங்குகிறாள். பொன்மகனும் வந்து சேர்கிறான். 48 மணி நேரத்தில் ஸ்ரீ கோவில் பணித்து தரும்படி

ஆசாரியிடம் கேட்கிறாள். அவர்கள் இயலாது எனும் போது தானே திட்டமிட்டபடி கட்டி முடிக்கிறாள். தேவி இருவருக்கும் தனித்தனியாக தங்குமிடம் அமைக்கிறாள். பொன்மகன் அவர்களிருவரும் இணைந்து இருக்கலாகாதா என்று கேட்கிறாள். அவன் முனி ஆகிவிட்டதாகக் கூறி தேவி மறுத்துவிடுகிறாள். தேவி பின்பு சொர்க்கத்திற்கு சென்று விடுகிறாள். அவளுடைய அருள் கொடுங்கல்லூரில் நிறைந்து நிற்பதாக ஐதீகம்.

இதுவே பகவதிப் பாட்டின் சாரமாகும். இது கண்ணகியின் கதையைப் போலில்லை. மாதவியைப் பற்றிய குறிப்பில்லை. கண்ணகியும், கோவலனும் பொன்மகன் பொன்மகள் என்று சுட்டப்படுகின்றனர். இக்கதை முழுவதும், பாண்டிய நாட்டு நிகழ்ச்சிகளைத் தவிர சேர நாட்டிலே நிகழ்கின்றன. ஒற்றை முலைச்சியை பற்றிய குறிப்பில்லை. பாண்டியமாதேவியும், தட்டாத்தியும் மலையாள நாட்டிற்கு வருகின்றனர். தாருகன் வதம் கதை முடிவில் இடம் பெறுகிறது. இங்கு குறிப்பிடப்படும் இரு கொல்லங்களில் ஒன்று இன்றில்லை. சதாசிவபண்டாரத்தர் கடல் கோளுக்கு இரையாகி கொல்லம் அழிந்து விட்டதாகத் தம் நூலில் சுட்டுகிறார். புதிய கொல்லம் உருவாக்கப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். இது ஆய்விற்குரியது. பொன்மகள் மதுரையிலிருந்து பாலக்காடு வழியாக கொடுங்கல்லூரை அடைந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்பயணத்தின் போது பதினெட்டு இடங்களில் தங்கிச் சென்றதாகச் சொல்கின்றனர். பொன்மகனை, பொன்மகள் படகில் அனுப்பிய பகுதியில் இன்று கடலில்லை. மலைகளே உள்ளன. இதுவும் ஆய்விற்குரியது.

1. பழைய தமிழகம், சதாசிவ பண்டாரத்தர், 1961, பாரி நிலையம், ப.66.

இதில் கூறப்பட்டுள்ள தகவல்கள் - பகவதி பாட்டினை பரம்பரையாகப் பாடி வரும் குடும்பத்தைச் சார்ந்த திரு கிருஷ்ணதாஸ், ஆலத்தூர் பாலக்காடு - நேரடியாகப் பேட்டி கண்டு மார்ச், 2005-ல் கட்டுரையாளர் பெற்ற செய்திகளாகும்.

பாரதிதாசனும் இதழ்களும்

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

முனைவர் நெல்லை ந.சொக்கலிங்கம்

பாரதிதாசனும் புதுவை முரசும்

புதுவை முரசு ஓர் அணா விலையில் இருபது பக்கங்கள் கொண்டதாக வாரப் பதிப்பாக 1930-இல் வெளிவந்தது. இவ்விதழ் திங்கட்கிழமை தோறும் வெளிவந்துள்ளது. எனக்குக் கிடைத்த இரண்டு இதழ்களின் முகப்புகளிலிருந்து இதழின் ஆசிரியர்களாக எஸ். குருசாமி என்பாரும் பின்பு க. இராமகிருஷ்ணன் என்பாரும் இருந்துள்ளனர் என அறிய முடிகின்றது. புதுவை முரசு 20 பக்கங்களைக் கொண்டதாக வெளிவந்துள்ளது. இதன் பதிவு எண் 2631 என்பதாகும். இந்த இதழ் 1930 முதல் 1932 வரை வெளிவந்துள்ளது. இவ்விதழ்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டவர் ம. நோயேல் என்பவராவார். பாரதிதாசனாரின் கவிதைகளைப் போலவே பாரதிதாசனின் உரைநடையும் கிண்டல் நிறைந்த பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரம் நிறைந்ததாக விளங்கிற்று என்பதற்குப் புதுவைமுரசு ஒரு சான்றாகும். இவர் அரசாங்க ஊழியராக இருந்தமையால் "கிண்டல்காரன்" என்ற புனை பெயரில் சில கட்டுரைகளையும் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளையும் எழுதி வந்துள்ளார். இவ்விதழ்கள் இன்று கிடைப்பதில்லை என்ற தகவலை 1964-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பரில் வெளிவந்த குத்தூசி இதழில் ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகிறது. அப்போதே கிடைக்கவில்லை என்றால் இப்போது அது முயற்கொம்பே.

பாவேந்தர் எழுதி வழங்கிய ஒன்றிரண்டு உரைநடைத் துணுக்குகளை இப்போது காண்போம்.

1. "தங்கள் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதிலோ, தம்மைக் காத்துக் கொள்வதிலோ எங்கள் பெண்கள் சொந்த முயற்சியும் சொந்த அறிவும் பயனில்லை என்று கருதிக் கடவுள் தலையில் பாரத்தைப் போட்டு விடுவார்கள்".

2. எங்கள் பெண்கள் கேள்விஞானம் மிகவும் உடையவர்கள். சொந்தப் படிப்பு இல்லாவிட்டாலும் யாரையாவது கூப்பிட்டு அல்லி அரசாணிமாலை, புலந்திரன் தூது, பவளக்கொடி மாலை முதலிய அறிவுப் புதையல் நூற்களை வாசிக்கச் சொல்லிக் கிஷ்கிந்தை வாசிகள் போல் கும்பலாய்க் கூடிக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்.

3. "எங்கள் பெண்கள் நாகரிகமான உடை உடுத்துவார்கள். பட்டுச் சேலையாயிருந்து விட்டால் 18 முழத்தோடு 36 முழமாக இருந்தாலும் சுமக்கத் தயார் - உரலானது வெள்ளியாயிருந்தால் அதையும் கால் காப்பாக மாட்டிக் கொள்ளப் பின்னடைய மாட்டார்கள். எந்தப் பொருளும் கூட வராதென்றும், பச்சைகுத்திக் கொள்வதுதான் செத்தபின் கூட வருகிறதென்றும் எண்ணிக் கை நிறையக் கால் நிறையக் குத்திக் கொள்வதோடு நெற்றியில் ஜாடியும் அதில் செடியும் இருப்பதுபோல் குத்திக் கொள்வதும் உண்டு. மணமுள்ள பூக்களைப் புல் சமைக்குப் பதிலாகத் தலையில் சுமந்து கொள்வார்கள். சாகப் போகும் பெண்டார்களும் திருவிழாவின் பேர் சொன்ன மாத்திரத்தில் தமது அரை டஜன் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு கிளம்புவார்கள்".

பாரதிதாசனின் கவிதை மண்டலம்

'ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி கவிதா மண்டலம்' (1935) என்ற இதழைப் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்டார். புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவந்த இந்த இதழ் முற்றிலும் கவிதையிலான முதல் ஏடு என்று கருதப்படுகிறது. "பாவேந்தரின் ஏராளமான - பிற்காலத்தில் மிகுந்த புகழ்பெற்ற கவிதைகள் இந்த இதழில் வெளிவந்தவைதாம். இந்த இதழில் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, சுந்தானந்த பாரதியார், சாமிசிதம்பரனார் போன்றவர்களின் படைப்புகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. பாரதியின் புகழைப் பாடுகின்ற கவிதைகளையும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் பாவேந்தர் இந்த இதழில் வெளியிட்டுள்ளார்" என்று பாவேந்தரின் மைந்தன் திரு. மன்னாம்பன்னன் 'பாட்டுப்பறவைகள்' (ப. 233) என்ற நூலில் கூறுவது பாவேந்தரின் கவிதை இதழின் உள்ளடக்கத்தை நமக்குத் தெளிவுறுத்துகின்றது.

திங்கள் இதழாகிய 'ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய பாரதி கவிதாமண்டலம்' முகப்பில் பாரதியாரின் திருவுருவப் படத்துடன் வெளிவந்துள்ளது. இம்முகப்பு பக்கத்தில் மாதாந்தக் கவிதைப் பத்திரிக்கை என்றும், ஆசிரியர் பாரதிதாசன் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கடல் அலையின் மேல் ஞாயிறு எழுவது போலவும் ஓவியம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. எனக்குக் கிடைத்த மற்றொரு இதழின் முகப்பில் பாரதியாரின் திருவுருவம் கதிரவன்போல் வானத்தில் ஒளிவீசுவதாகவும் இதன்கீழ் கடல் அலை வீசுவது போலவும் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒரு இதழின் விலை நான்கு அணாவாகும். கவிதா மண்டலத்தின் சந்தாவிபரம், விளம்பர விகிதம் போன்ற குறிப்புகள் இவ்விதழின் உள்ளே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும் பாவேந்தர் கவிஞர்களுக்குக் கவிதை எழுதுமாறு

வேண்டுகோள் ஒன்றும் விடுத்துள்ளார் என்பது இங்கே எண்ணத்தகும். இவற்றின் ஒளிப்பட நகல்கள் பின்னிணைப்பில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விதழில் வடமொழி எழுத்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை அறியத்தகும்.

பாரதியாரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுப் பாரதிதாசன் பாடிய சக்திப்பாட்டு, 1934-1935 கவிதா மண்டலச் சித்திரைத் திங்கள் இதழில் வெளிவந்த பின்னேதான் அவர்தம் கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றது.

"எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா - தம்பி
ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா"

என்ற பாடலே அது.

'ஸ்ரீ சுப்ரமணிய பாரதியார் புகழ்' என்று ஒரு பாடலைப் பாவேந்தர் கவிதா மண்டலச் சிறப்பிதழில் (பங்குனி, 1935-இல்) வெளியிட்டுள்ளார். பாரதியார் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் பாவேந்தர் தம்முடைய கவிதா மண்டலம் இதழில் கவிதையாகப் பாடிப் பதிவு செய்துள்ளார்.

"நற்பெரு மார்கழி மாதமோர் காலை
நமதுநற் பாரதியாரொடு நாங்கள்
பொற்பு மிகும்மடு நீரீனில் ஆடிடப்
போகும் வழியினில் நண்பர் ஒருவரைப்
பெற்ற முதலய தன்னையார் ஐயரே,
பீடுதரும் 'திருப்பள்ளி யெழுச்சி' தான்
சொற்றிறத் தோடுநீர் பாடித் தருகெனத்
தூய்மைக் கவிஞரும் சென்றனர் ஒப்பியே
நீல மணியிருட் காலை அமைதியில்
நெஞ்சுகளிரும் நெடுமரச் சாலையில்
கோல நடையிற் குதிக்கும் மகிழ்ச்சியால்
கோரி உடன்வரும் நண்பர்கள் மத்தியில்
காலை மலரக் கவிதை மலர்ந்தது
ககன முழுமையும் தேனலை பாய்ந்தது
ஞாலப் 'பொழுது புலர்ந்த' தென்றார்ந்த
நல்லதமிழ்க் கவி நாமடைந் தோமே"

என்று 1935 ஆவணியில் வெளிவந்த இதழில் பாடியுள்ளார். இதே இதழில் 'இரு பிரசங்கங்கள்' என்ற தலைப்பில் பாவேந்தர் வரைந்துள்ள கவிதை நகைச்சுவை பொருந்த அமைந்துள்ளது.

"சமரச சன் மார்க்க சங்கக் கட்டிடத்தில்
 தகு திரு வி. கலியாண சுந்தரனார்தாம்
 அமைவுடைய இளங்கோவின் கவிநயத்தை
 அமுதம்போல் எடுத்துரைத்தார் பிரசங்கத்தில்
 தமைமீறிப் பொங்கியெழும் சந்தோஷத்தால்
 தடதடெனக் கரகோஷம் செய்தார் ஐயர்
 நமது தமிழ் இனிமைதனைக் கண்டுகொள்க
 நானிலமே என்றன தம்விழியும் மார்பும்
 அடுத்தபடி வேறொருவர் பிரசங் கித்தார்
 அவர்கோணிக் குரங்குபோல் ஆடிஆடி
 எடுத்தெடுத்துப் பாடினார் தாயு மானார்
 எழிற்பாட்டை அமுதரலில் அவர், சனத்தைப்
 படுத்தாத பாடில்லை கோபத் தாலே
 பாரதியார் யாரடா இவன்என்றார் நான்
 தடுத்துவிட்டேன் எழுந்திரென்றார் ததாஸ்துசொன்னேன்
 சபைத்தலைவர், பிரசங்கி சபையில் மீந்தார்"

என்பதே அப்பாடல். கவிதா மண்டலம் இதழ் கவிதை இதழாக வெளிவந்து பாரதியாரின் வரலாற்றையும் அவர்தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் பதிவு செய்துள்ளமை இங்கே சுட்டத்தகும். இக்கவிதை இதழுக்கு அஞ்சல்துறை கட்டணச் சலுகை வழங்க ஆங்கில அரசின் அஞ்சல்துறை மறுத்துவிட்டது. இதனால் ஏற்படும் பண இழப்பைத் தவிர்க்க எண்ணிய உரிமையாளர் வெளியீட்டையே நிறுத்திவிட்டார் என்பது நமக்கு மிகுந்த மனவருத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

பாரதியார் உலகக்கவி - மகா கவி என்பதனைக் கல்கி, ஆனந்தவிகடன் மறுத்து எழுதினார். அச்செய்தியைக் காண்போம். "இராமரத்தினத்தின் கட்டுரையைப் படித்த ஒருவர் கருத்தைப் பற்றி ஆனந்தவிகடனுக்கு எழுதினார். விகடன் ஆசிரியர் கல்கி, அந்தக் கடிதத்தைப் பிரசுரித்துத் தாகூர், ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லியின் எழுத்து பாரதியாரின் ஒருவரிக்கு ஈடாகாது என்று சொல்பவர் ஒரு நிரட்கரகுட்சி (எழுத்து வாசனை அறியாதவன்). பாரதியார் ஒரு மகாகவி அல்ல. ஒரு நல்ல கவி என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். நான் காவிரியாற்றின் கரையில் பிறந்து வளர்ந்தவன். ஆகையால் காவிரியிடம் பாசமும் பக்தியும் கொண்டவன். அதற்காகக் காவிரி கங்கைக்கு சமம். கங்கையைவிடப் பெரியது என்று சொல்லிவிட முடியுமா? என்ற தொனியல் எழுதினார்.

உடனே தொடங்கி விட்டது போர். பாரதி மகாகவிதான் என்ற கட்சிக்கும், அல்ல என்ற கட்சிக்கும் இடையில் மிக மிகச் சூடான சொற்போர் நடந்தது. இதனை பாவேந்தரின் மகனார் திரு. மன்னாம்பன்னன் தம்முடைய 'பாட்டுப் பறவைகள்' (பக். 247-251) நூலில் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார் என்பது இவண் எண்ணத்தக்கும். அந்தக் கவிதையின் முடிவுப் பாடல் வருமாறு.

“வையத்து மாகவிஞர் மறைந்து போனார்
வைதிகர்க்குப் பாரதியார் பகைவ ரேனும்
செய்வதென்ன? மேலுக்குப் புகழ்ந்தே வந்தார்
சிலநாட்கள் போகட்டும் எனஇருந்தார்
உய்யும்வழி கெடாதிருக்க மெதுவாய் இந்நான்
'உலககவி' அல்ல அவர் எனத் தொடங்கி
ஐயர்கவி' தைக்கீழுக்கும் கற்பிக் கின்றார்
அழகாக முடிச்சவீழ்த்தால் விடுவார் உண்டோ?”

இத்தகைய சூடான பாடல்களுக்குக் களம் அமைத்துத் தந்தது பாரதிதாசனாரின் “ஸ்ரீ சுப்ரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்” ஆகும் எனலாம்.

பாவேந்தரின் 'குயில்'

1947-இல் புதுக்கோட்டையிலிருந்து தொடங்கப்பட்ட குயில் இதழ் அப்போது ஒன்றிரண்டே வெளிவந்தன. பின் 1958-ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் 'குயில்' இதழ் புதுவையிலிருந்து கிழமை இதழாக வெளிவரத் தொடங்கியது. இவ்விதழ் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலை குறித்துத் திரு. மன்னாம்பன்னன் தம்முடைய கட்டுரை ஒன்றில் மிகத் தெளிவாக விளக்கிச் சொல்லியுள்ளார். அதன் சுருக்கக் கருத்து இங்கே தரப்பெறுகின்றது.

இராசபாளையத்தைச் சார்ந்த தனுக்கோடிராசா என்பார் பாவேந்தரின் எழுத்துப்பணி தொய்வின்றி நடந்து வர ஏடு ஒன்று வெளியிடுவது என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தினார். பாவேந்தரின் கருத்து ஈடேற இது ஊக்க மருந்தாய் உதவியது. பாவேந்தர் எழுதிக் குவிக்கும் கவிதைகள் யாவும் ஓர் இதழ் வாயிலாக வெளியிடப்பட வேண்டும் என எண்ணியதன் விளைவு சொந்தமாக ஓர் அச்சகம் நிறுவ முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அப்போது புதுவையிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'வெண்ணிலா' இதழின் அச்சகத்தை அதன் உரிமையாளர் விற்றுவிட முயன்றனர். இதனை வாங்கும் ஏற்பாடுகள் பாவேந்தரால் செய்யப்பட்டன. இராசபாளையத்தாரின் 'பாராட்டு நிதியுதவி'த் திட்டத்தில் பாவேந்தரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு

கொண்ட மு. செல்லப்பர், க. கருப்பணன் ஆகியோரும் ஈடுபட்டனர். பேரறிஞர் அண்ணா பொருளாளராக இருந்தார். 28.7.1946-இல் விழா நடைபெற்றது. பொற்கிழி வழங்கும் போது வெளியிட்ட 'கவிஞர் மலர்' என்னும் தொகுப்பில், "குயில்" கவிதை இதழ் மாத வெளியீடு ஆசிரியர் பாரதிதாசன் விரைவில் வெளிவருவதற்கு முயற்சி நடைபெறுகிறது" என்ற விளம்பரம் இடம்பெற்றுள்ளது (பாரதிதாசன் அவரும் அவர்தம் படைப்பாற்றலும், ப.30).

பொற்கிழி வழங்கிய வேகத்தில் இதழ் வெளியீட்டுப் பணிகளும் தொடங்கின. 'எங்கோ போட்டிருக்கும் அச்சகம் எம்மிடத்திற்கே வந்து சேர்ந்தால் உதவியாகுமே' என்று சிலர் கூறினர். 'குயில்' இதழுக்கான வரவுகள் பற்றியும் வினாக்கள் எழுந்தன. நிதியளிப்பு விழா முடிந்து ஐந்து திங்கள் கடந்த பின்னர் குயில் முதல் இதழ் வெளிவந்தது. அச்சகம் நிறுவவும், ஏடு நடத்துவதற்கும் அரசின் அனுமதி பெற முடியாத சூழலில் காலம் கடந்து குயில் வெளிவந்தமை இவண் கருதத்தகும். இதற்கிடையே டி.என். இராமனுசம் என்பார் தாம்தான் இதழின் உரிமையாளர் பாரதிதாசன் தம்மிடம் ஊதியம் பெறும் ஆசிரியர் என்று வழக்கறிஞர் வாயிலாக அறிக்கை வெளியிட்டு இடையூறு செய்து பாவேந்தரின் இதழியல் தொண்டிற்கு மன உளைச்சலை ஏற்படுத்தியுள்ளார் என்பதனை எண்ணும்போது இதழ் நடத்துவதில் உள்ள தொல்லை நமக்குப் புலப்படுகின்றது.

குயில் என்ற பெயர்

பாரதிக்கும் பாரதிதாசனுக்கும் 'குயில்' என்ற பெயரின் மேல் மிகுந்த ஈடுபாடும் - ஏன் காதலும் உண்டு. பாரதியின் 'குயிற்பாட்டு' இவண் எண்ணத்தகும், மயிலத்தைப் போற்றுகின்ற பாவேந்தர் (1926) "கற்பகப் பொதும்பரிடைக் குயில்பாடும்"

-என்பார்.

"குயில் கூவிக் கொண்டிருக்கும்
கோலம்மிகுந்த மயில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்"

-என்றும்,

"குவாயோ கருங்குயிலே"

என்றும் பாரதிதாசன் (1930) சஞ்சீவிபர்வதத்தின் சாரலிலேயும் கூறுவன அவர்தம் விழைவை வெளிக்காட்டும்,

"நின்ற செங்காந்தட்டி நேரிகையேற்க நெடுங்
கொன்றை மலர்பொண்ணைக் கொட்டுகின்றாள் - என்றே
அடைகுயில்கள் எக்காளம் ஆர்த்தனவே மண்ணிர்
கொடைவாழ்க என்று குறித்து"

என்னும் வெண்பாவைப் பாடிய பாவேந்தர் எக்காளக் குயிலாய்ப் படைத்துக் காட்டுவதனையும் திரு மன்னர்மன்னன் தம் கட்டுரையில் சுட்டிப் போகின்றார். "படைப்பில் பாடிவரும் இக் 'குயில்' பாவேந்தரின் வாழ்வில் ஒரு குறியீட்டு உணர்வையும் ஏற்படுத்துயுள்ளது. தம் தலைமகளான சரசுவதி பிறந்த பின்னர் இரண்டாம் மகளாய்த் தோன்றிய பெண் குழந்தைக்குக் 'கோகிலா' (குயில்) என்ற பெயரை சூட்டி அவர் மகிழ்ந்திருக்கிறார்."

குயில் மென்மையான தனித்தன்மைகள் - குணங்களைக் கொண்ட பறவை என்பதனால் பாவேந்தருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். வைகறையிலே எழுந்து வளமான மாஞ்சோலைக்குள்ளே இன்னோசை எழுப்பும். இவை எல்லாம் பாவேந்தருக்கும் பிடிக்கும். இவ்வணர்வுகளே தம்முடைய இதழுக்குக் 'குயில்' என்று பெயர் சூட்டுமாறு அவரைத் தூண்டின. 'குயில்' முதல் இதழின் ஆசிரியர் பாரதிதாசன். நிர்வாக ஆசிரியர் டி.என். இராமன் என்ற குறிப்புகளுடன் எட்டணா விலையில் டிசம்பர் 1946 என்று குறிப்பிடப்பட்டு மீண்டும் வெளிவந்தது. 48 பக்கங்களில் பாவேந்தரின் படைப்புகள் யாவும் இடம் பெற்றன. 4000 படிக்க அச்சிடப்பட்டன. இதழின் கொள்கை விளக்கமாக அமைந்தது பாவேந்தரின் பத்து வெண்பாக்களில் வந்த ஆசிரிய உரை. இதழின் கருத்துக்கள் தமிழின் தன்மை, தொன்மை, வடமொழி எதிர்ப்பு, இந்தி ஆதிக்க எதிர்ப்பு, தமிழ் உணர்வு இவற்றை வெளிப்படுத்தும் பாங்கில் அவ்வெண்பாக்கள் அமைந்திருந்தன. சான்றுக்கு இங்கே அதில் வரும் இறுதி வெண்பாவைக் காண்போம்.

**"செந்தமிழ் நாட்டாட்சி பெற்றுச் செம்மைத் திராவிடத்தில்
முந்தும் குறைகள் முடிக்கோமோ - வந்துருமைச்
சீறும்பகைவர்க்குச் செந்தமிழர் கைத்திறத்தைக்
கூறும் நமது குயில்"**

'குயில்' இதழின் முதல் இதழ் மிகச் சிறந்த கவிதைக் களஞ்சியமாக விளங்கிற்று. இம்முதல் இதழோடு டி.என். இராமன் என்பாரின் தொடர்பு முற்றுப்பெற்றது. பின் 1947-இல் சூலையில் குயில் இரண்டாம் புத்தகம் வெளிவந்தது. இது டி.என். இராமன் வெளியிட்டதாகும். இதில் பாவேந்தரின் பங்கு எதுவும் இல்லை. மேலும் இவ்விதழில் கட்டுரைகளே மிகுதியாக வெளியிடப்பட்டன.

ஆயினும் நம் பாவேந்தர் தம்முடைய எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டிக் 'குயில்' இதழை வெளிக்கொணரப் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளார் என்பதும், பல்வேறு தடைகளையும் அவர் எதிர் நோக்க வேண்டியிருந்தது என்பதும் திருமன்னர் மன்னன் கட்டுரையின் வாயிலாகத் தெரியவருகின்றது. பாவேந்தரின் குயில் அவருடைய முயற்சியினால் இரண்டாவது புத்தகம் 25.8.1947-ஆம் நாளிட்டு மீண்டும் வெளிவந்தது. சென்னையில் அச்சகம் ஒரு பக்கமும் பாவேந்தர் குடியிருப்பு ஒரு பக்கமுமாக இருந்தன. அச்சகம் இருந்த வீட்டுக்காரருக்கும் அச்சகத்துப் பணியாளர்களுக்கும் இடையே மனக்கசப்பு ஏற்பட்டது. இதனால் அச்சகத்தைக் காலி செய்யவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதன் பின்னர் புதுவையில் பழனியம்மா அச்சகம், பாரதிதாசன் பதிப்பகம், குயில் மாத இதழ் இவை தொடங்கப்பட்டன. குயில் முதற்புத்தகம் போன்றே இதுவும் பெரிய அளவில் வண்ணப்பதிப்பாக வெளியாயிற்று. இந்த இரண்டாம் இதழில் வெளிவந்த படைப்புகள் வருமாறு

1. எனது நன்றி (மலாயத் தமிழர்கள் பாவேந்தரின் பிறந்தநாள். வாழ்த்து அனுப்பியமைக்கு நன்றி அறிதல் கவிதை)
2. ஆளவந்தாருக்கு இறுதிஅறிக்கை
3. மெதுப்போக்குத் திராவிடனுக்கு முற்போக்குத் திராவிடன் மொழிதல்
4. அன்னையின் ஆவல்
5. அன்புத் திருமணம்
6. நல்ல மாமி
7. குரங்காட்டி (ஆட்சிக்கோணல் பற்றிய உள்ளல்)
8. செந்தமிழ்நாடு (சிலேடை வெண்பா)
9. தாய் தன் குழந்தைக்கு
10. திராவிட அன்னை ஆண் குழந்தை தாலாட்டு
11. சத்திமுத்தப் புலவர் - தமிழிலக்கிய மணம் கமழும் சந்தத் தமிழ் நாடகம்

பின்பு புதுவையிலிருந்து வெளிவந்த குயில் இதழ்கள் ஒரு ரூபாயிலிருந்து ஆறாணவாக விலை குறைத்து வெளியிடப்பட்டது. இவ்விதழில் திராவிடர் மீட்சி, திராவிட நாட்டுக்கொடி வணக்கம், வெற்றிப்பறை, சென்னை பற்றிச் சண்டையா? திராவிட நாட்டுப்பண், தனியாக்கப் போறாங்கோ மொழிவழி மாநில பிரிப்புப் பற்றிய எதிர்ப்புக்குரல், அதிகாலை, வானம்பாடி, படத்தொழிற்பயன், நானடா தண்டபாணி தேசிகர் பாடலுக்கு மறுப்பு, ஆளவந்தர் அழிகின்றீர், ஏந்திழை, முகவரி, பிள்ளைக்குச் சோறூட்டல், ஏன் அப்படி? இன்பக் கடல், தமிழ் நலம், இனாம் ஒழிப்பு - இனைய தலைப்புகளில்

கவிதைகளும், நாடகங்களும் விரைவி வெளிவந்தன. இவ்விதழைத் தொடர்ந்து 1.3.1948, 1.4.1948, 14.5.1948, 15.7.1948, 15.8.1948, 1.10.1948 நாளிட்டு இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

இதற்கிடையே பாவேந்தர் காலணா விலையில் குயில் நாளேட்டையும் வெளியிட்டுள்ளார் என்பது பாவேந்தரின் இதழியல் பணிக்கு மகுடம் சூட்டுவதாக அமைகின்றது.

1958-ஆம் ஆண்டிலிருந்து குயில் புதுச்சேரியிலிருந்தும், 1962 முதல் சென்னையிலிருந்தும் வெளிவந்தன. மூன்றாம் முறையாக வெளிவந்த குயில் இதழ்களில் பாவேந்தரின் பாடல்களும், உள்ளே தலையங்கம் போன்ற பகுதியும் வந்தவர் மொழியா? செந்தமிழ்ச் செவ்வமா? வள்ளுவர் உள்ளம் - திருக்குறள் உரை, புதுவைச் செய்திகள், ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி என்ற கவிதையும் இடம் பெற்றுள்ளன. இது கிழமை இதழ் 16 பக்கங்கள். ஆசிரியர் பாரதிதாசன் விலை 16 காசு என்ற குறிப்பு வலதுபக்க மூலையிலும், இதழின் பெயர் வண்ணப் பின்னணியில் இடதுபக்க மேல் மூலையிலும் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. குரல் 3 புதுச்சேரி 13.9.60 செவ்வாய் இசை 13 என்னும் குறிப்புகளுடன் குயில் இதழ் வெளியாகியுள்ளது. பாவேந்தர் குயில் இதழில் தாம் எழுதியதோடு பிறருக்கும் எழுத இடம் தந்துள்ளார் என்பதும் அறியத்தகும். சான்றாக டாக்டர் சி.கோ.குப்புசாமியின் சில மருத்துவக் குறிப்புகள், வி.பொ. பழனிவேலனின் தில்லையும் வடலூரும் என்ற கட்டுரையும் இடம்பெற்றுள்ளன. பாவேந்தருக்குப் பொதுநலனின் மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது என்பதனைப் பறைசாற்றும் வகையில் புதுவைக் காங்கிரசு என்ற தலையங்கமும் புதுவையில் சோடாவிலை ஏற்றம் தேங்காய் நாலணவா போன்ற தகவல்களும் அமைந்துள்ளமை இங்கே குறிக்கத்தகும். குயில் இதழின் இரண்டாவது பக்கத்தில் குயிலின்படமும் புதுச்சேரி தி.வ.க.கூ.கூ.க. ஆவணி உகூ என்ற குறிப்புடன் தலையங்கச் செய்தியும் வெளிவந்துள்ளன. இங்கு திருவள்ளுவர் ஆண்டும் தமிழ் மாதப் பெயரும் தமிழ் எண்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதும் அறியத்தக்க செய்திகள் ஆகும். குயில் இதழின் இறுதிப் பக்கத்தில் நடுவில் ஒரு கவிதையும் அதன் கீழ்ப்பகுதியில்,

ஆசிரியர் வெளியிடுவோர் பொறுப்பாளர் பாரதிதாசன் புதுச்சேரி

அச்சிடுவோர் தண்டபாணி பழநியம்மா மின்விசை அச்சகம், புதுச்சேரி

என்ற குறிப்பும் காணப்படுகிறது. முதன்முறை வெளியிடப்பட்ட குயில் இதழ்களை விடவும், இவ்விதழ்கள் தமிழுக்கு முதன்மையும், மேன்மையும் தருதல் கண்கூடு.

30.9.60-இல் வெளிவந்த குயில் இதழின் 13-ஆம் பக்கத்தில் பாரதியார் பற்றிய சில குறிப்புகள் என்றகட்டுரையைப் பாவேந்தர் இரண்டு பக்கங்களில் எழுதியுள்ளார். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தை முன்னின்று நடத்திய பாண்டித்துரைத் தேவரின் அறிவிப்பைக் கேட்டுப் பாரதிதாசனும் வாத்தியார் சுப்பிரமணி யன் முதலியாரும் பாரதியாரை அப்பாற போட்டியில் கலந்து கொள்ளக் கேட்டார்களாம். அவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்றுச் செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே என்னும் பாட்டை அவர் எழுதினார். பாட்டைக் கூர்ந்து படித்த பாரதிதாசன் பாரதியிடம் கேட்டவற்றைக் குயில் இதழ்களில் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். அக்குறிப்புகளின் சுருக்கம் இங்கே தரப்பெறுகின்றது.

தமிழ் பற்றியும் தமிழ்நாடு பற்றியும் நீங்கள் எழுதியுள்ள உரைநடையில், தமிழில் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் முதலிய சில நூற்கள் இருப்பதாக மட்டுமே கூறினீர்கள். ஆனால் இப்போது இந்தப் பாட்டில் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றும், வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு என்றும் கூறியுள்ளீர்கள்.

தமிழ்நாடு இலக்கியவளம் உடையதென்பதையும் பிறபெருமைகள் உடையது என்பதையும் கூறுகின்றீர்கள்.

பரிசு கருதி இப்போது இப்படிப் பாடினீர்களா? என்று கேட்டதற்கு அவர் சொன்னது என்னவெனில் கூறுவேன்.

என் தந்தை எட்டயபுரத்து அரசபுலவர் அவரோடு அடிக்கடி பல புலவர் வந்து தமிழ் பற்றிப் பேசுவார்கள். எல்லாம் புராணங்களும் கம்பராமாயணம் போன்றவைகளுமாகவே இருக்கும். தமிழ்க்கலவி என்பது எனக்கு அங்குக் கிடைத்தது தான்.

இந்தப் பிற்கால இலக்கியங்களில் தமிழகத்தைப் பார்த்தது கிடையாது. நான் தமிழர் நாகரிகம், தமிழரின் இலக்கியங்கள் முதலியவற்றை ஆராய வாய்ப்பிருந்ததில்லை.

பண்டைத் தமிழகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமானால் நான் சங்க நூற்களில் காணவேண்டும். எனக்குப் போன ஆண்டு வரைக்கும் பழந்தமிழ் நூற்களில் தொல்காப்பியம், அகம், புறம் முதலியவைகள் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. உண்மை அறிந்துகொண்ட பிறகு தமிழகத்தை எங்கள் தந்தையர் நாடு என்று சென்னேன் என்று விரிவாகவும் உண்மையாகவும் கூறினார். தந்தையர் நாடு என்பதற்குப் பாரதியார் தந்த விளக்கத்தை இதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இப்படிப் பாரதியாரைப் பற்றிய பல நூட்பமான தகவல்களைப் பதிவுசெய்து தந்துள்ளது குயில் இதழ். 1958-க்குப் பின் வெளிவந்த குயில் இதழ்களின் பரப்பு மிகுதியாகும்.

பாவேந்தரும் பிறருடைய இதழ்களும்

பாரதிதாசன் தாம் ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய இதழ்களில் எழுதியதோடு தம்முடைய எண்ணங்களைப் பிறஇதழ்கள் வாயிலாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பாரதியாரைப் பற்றிப் பாவேந்தர் செட்டிநாட்டில் பேசிய (1942-1945) பேச்சுக்கள் "செட்டிநாடு", "குமரன்" போன்றஇதழ்களில் வெளிவந்தன. பகுத்தறிவு, முற்போக்குச் சிந்தனை தொடர்பான கருத்துகள் அடங்கிய கட்டுரைகளைப் பாவேந்தர் குடியரசு மற்றும் பகுத்தறிவு போன்றஇதழில் எழுதி வந்துள்ளார். சில இதழ்கள் அவர் கருத்துகளை ஏற்று வெளியிடவும் இல்லை. பிறர் நடத்தும் இதழ்கள் பாரதிதாசனின் முற்போக்குக் கருத்துகளை வெளியிடுவதற்குத் தயங்கின என்பதும் இங்கே சுட்டத்தகும். இதன் விளைவே கவிதா மண்டலம், குயில் போன்றஇதழ்களின் தோற்றம் எனக் கருதலாம்.

முடிவுரை

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தாமே ஆசிரியப் பொறுப்பிலிருந்து மூன்று இதழ்களை நடத்தியுள்ளார். குயில் என்ற நாளேட்டையும் நடத்தியுள்ளார் என்ற குறிப்பையும் திரு. மன்னர் மன்னன் கட்டுரையிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. தாமே ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட இதழ்கள் மூலம் எழுச்சிமிகு கருத்துகளைப் பரப்பியுள்ளார். எனவே இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ்ப் பெருங்கவிஞர்களான பாரதியும் பாவேந்தரும் இதழியலின் உதவியால் ஊக்கம் பெற்றவர்கள் என்பதும் இவ்விருவருமே இதழியலைப் புதிய திசையில் திருப்பி எழுத்தில் விசையேற்றி வினையாற்றிய பெருமையுடையவர்கள் என்பதும் தெளிவாகிறது. (பாவேந்தரின் குயில் இதழ்கள் பாரதிதாசன் அவரும் அவர்தம் படைப்பாற்றலும் ப.28) என்னும் திரு. மன்னர்மன்னனின் கருத்து உண்மையே.

குறிப்பு : பாரதிதாசனும் இதழ்களும் என்னும் இக்கட்டுரை எழுதப் பலவகையிலும் இதழ்களையும் இன்னபிறதகவல்களையும் அனுப்பியுதவிய பாவேந்தரின் அருமை மைந்தர் திரு. மன்னர்மன்னன் அவர்களுக்கும், பாவேந்தரின் பேரன் திரு.கோ.பாரதிக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

பாரதிதாசன் அவரும் அவர்தம் படைப்புகளும், மனோன்மனீயம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி 1999.

பாட்டுப் பறவைகள், மன்னர்மன்னன், குயில் வெளியீடு, புதுச்சேரி, 2000.

பதிப்பாசிரியர்
பேராசிரியர். திரு. இரா. சதாசிவம்

ஆசிரியர் குழு

முனைவர். திரு. தமிழண்ணல்
பெரும்புலவர் திரு. இரா. இளங்குமரன்
டாக்டர் திரு. ந. சேதுராமன்
முனைவர். திரு. சுப. அண்ணாமலை
முனைவர். திரு. ம.ரா.போ. குருசாமி
முனைவர். திரு. அ.அ.மணவாளன்
முனைவர். திரு. அ. தட்சிணாமூர்த்தி
இராசா. திரு. முருகதாஸ் தீர்த்தபதி
முனைவர். திரு. செ. கந்தசாமி
முனைவர். திரு. க. சின்னப்பா

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க நூற்றாண்டு மலருக்கு

தமிழ், தமிழ்ப் பண்பாடு,
தமிழ்ச் சமுதாயம், தமிழ்ச்சங்கம்
மற்றும்
வள்ளல் பாண்டித்துரைத் தேவர்
குறித்த கட்டுரைகள் அனுப்ப

தொடர்பு முகவரி

பதிப்பாசிரியர்
செந்தமிழ்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை - 625 001.
போன் : (0452)-6575615

முதல்வர்
செந்தமிழ்க் கல்லூரி,
மதுரை - 625 001.
போன் : (0452)-2343707

அனுப்பநர்,
செயலாளர்,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை-1.

From,
Secretary,
Madurai Tamilsangam,
Madurai - 1.
TAMILNADU, S. INDIA

பெறுநர் / To,